

KOMMUNISTISK POLITIK

*Fra protest mod pro-israelsk våbenkonference
ved Clarion Hotel København*

**BOYKOT
ISRAEL**

Nr. 4
13. årg.

2009
14. februar -
27. februar
Støttepris 20 kr.

TEMA: KONGRESDEBAT

Fogh ny general-sekretær i NATO s. 2 • Ascial "Skattereform" s. 3 •
De rige flyder ovenpå s. 4 • Bankpakke 2 skal redde Den Danske Bank s. 6 •
Krisen: Det værste er stadig i vente s. 7 • Frankrig i Generalstrejke s. 8 •
Nye massefyringer ledsages af lønnedgang s. 10 • Klaphatten Bjørn s. 11 •
Boykot Israel går global s. 12 • Må man godt kalde Israel fascistisk? s. 14 •
Hvem angreb Sovjet i 1941? s. 15 • Ludo Martens forvanskninger (2) s. 17 •
Den georgisk-russiske krig s. 20 • Debat s. 22 • Kæmp for medlemmer s. 24

Fogh ny generalsekretær i NATO

Rigtig meget tyder på at Anders Fogh Rasmussen både er Rkandidat og seriøs ansøger til posten som generalsekretær for NATO. Hvor meget de fleste danskere end ville give for at se Anders Fogh forsvinde helst rigtig langt væk, bør verden informeres om, hvad den danske statsminister er for en mand, man vil stille i spidsen for verdens stærkeste og bedst bevæbnede krigsalliance. I den vestlige verden er der ikke mange, der kender Anders Fogh. Internationale medier har især vist ham med rød maling i hovedet, da han sendte Danmark i krig mod Irak, og når hans portræt blev brændt af sammen med det danske flag af vrede muslimske masser i protest mod Muhammed-karikaturene.

Verdensoffentligheden bør derfor informeres om visse basale kendsgerninger om manden. Det kunne være følgende:

Anders Fogh Rasmussen (f. 1953) er en dansk politisk kamæleon, leder af partiet Venstre, landets største højreparti, og statsminister i en højre-højre-højreregering, der undertiden lader som om den er næsten socialdemokratisk, men baserer sig på et af de mest succesrige fremmedfjendtlige, islamfobiske og krigsliderlige partier i Europa. Han er gift med fru *Anne-Mette*, som gik fra en stilling som uorganiseret børnehavepædagog via TV-konkurrencen 'Vild med dans' til en midlertidig post som brevkasseredaktør i afventning af nye udlandstilbud. Politisk har fruén gjort sig bemærket med en enkelt udtalelse: "Jeg gider slet ikke høre om den finanskrisen. Hvor er den?"

Anders Foghs tidlige politiske karriere omfattede posten som skatte- og økonomiminister (1987-92) i den borgerlige regering Schlüter. Han blev tvunget til at gå af efter en sag om 'kreativ bogføring' i skatteministeriet og misinformation af folketinget. På denne ministerpost blev han afløst af partifællen Peter Brixtofte, der i 2008 af den danske højesteret fik stadfæstet en dom på to års fængsel for mandatsvig i forbindelse med hans næste job som borgmester i Farum Kommune.

Hans bog 'Fra socialstat til minimalstat' (1993) er et nyliberalt manifest, inspireret af den amerikanske politiske filo-

sof Robert Nozick. Som statsminister har han fulgt den op med drastiske sociale nedskæringer og stærk forøgelse af 'natvægterstat'-funktionen – herunder gennem deltagelse i alle de krige, han kunne finde, drakoniske terrorlove og stadig mere omfattende bureaukratiske kontrolsystemer af offentligt ansatte og folk på overførselsindkomster.

Igennem de seneste otte år har Fogh poseret som en af George Bush's nærmeste venner og våbenfæller. Han fejrede bl.a. Bush's fødselsdag i 2006 på den danske stats regning. Han har deltaget og deltaget militært i Kosovo, Afghanistan, Irak og støtter betingelsesløst det israelske apartheidregime.

Velkendte Fogh-citater:

Fra socialstat til minimalstat 1993:

"Socialstaten besegler endeligt det ufrige menneskes skæbne. Socialstaten har frembragt mennesker uden mod, mennesker med materielt begær, men uden vilje til at værne om sin egen værdighed som menneske... Socialstatens slavemenneske ligger lydigt som en hund i sin kurv og luner sig foran kaminilden. Er slet ikke menneske mere!"

Fremmedhætz Folketingets åbning 2001:

"To ud af tre anmeldte voldtægter i København bliver begået af udlændinge. Der er stadig flere eksempler på, at store grupper unge indvandrere fejlt lokker politiet i baghold og angriber betjentene."

Før Irak-krigen marts 2003:

- Irak har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi blot tror. Det er noget, vi ved.

Om George Bush ved pressemøde i Crawford 2007:

- The President is a convinced environmentalist!

Gaza-massakren januar 2009:

Det er urimeligt, hvis kritikken kun bliver rettet mod Israel. Derfor bør man i lige så høj grad kritisere Hamas. Man skal ikke glemme, at Hamas startede konflikten med raketangreb over Israel.

Efter mange danskeres mening er Fogh kun egnet kandidat til én ting: Pladsen som anklaget ved en krigsforbryderdomstol.

Redaktionen 11. februar 2009

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 20.02.09

"Skattereform": Asocial, ungdomsfjendsk og kvindefjendsk

Igennem rigtig lang tid har politikere og medier tudet folk ørene fulde om, at det smarte spindoktorer kalder 'skatten på arbejde' (dvs. topskatten – som om kun de rigeste arbejder!) er alt for høj og bør fjernes. Det skulle samtidig bidrage væsentligt til at løse det problem, som bedrageren Anders Fogh og hans flok gennem mange år har kaldt landets vigtigste – nemlig at få folk til at arbejde mere, i det daglige, og livet igennem.

Denne vanvittige og historisk og socialt bagvendte og 'unaturlige' bestræbelse er der nærmest konsensus om i Christiansborg-politikken. Radikale, socialdemokraterne og SF er med, og LO-toppen har udtalt sig for en skattereform af Fogh-typen. Den barslende skattekommissions formand var den tidligere socialdemokratisk minister Carsten Koch.

Det er et udtryk for, at socialdemokraterne og LO-toppen med SF på slæb har opgivet enhver antydning af kamp mod ulighed, for en mere social omfordeling og for væsentlige arbejdstidsforkortelser. Den nyliberale dagsorden, som også er EUs, er generel.

Der er forhåndsighed om 'reformen'. Resten er det parlamentariske skuespil for galleriet. Absolut ingen, heller ikke af de 'kritiske' røster fra de parlamentariske partier eller fagbevægelsen har i sinde at gøre noget som helst for at få stoppet den nyliberale galskab.

Der er grunde nok til at stoppe den:

'Reformen' er asocial. Den er en kæmpemæssig omfordelingsplan. De fattige betaler til de rige. Bankdirektører og læger på privathospitaler og Foghs øvrige bistandsmodtager scorer titusinder af kroner på fjernelsen af topskatten og de øvrige tiltag, mens arbejdsløse direkte kommer til at betale og den minimale skattegevinst for almindelige arbejdende hurtigt bliver ædt op af afgifter og prisstigninger.

En skattereform med positive sociale og beskæftigelsesmæssige virkninger ville gå den modsatte vej: Progressio-

nen i beskatningen skulle øges, så de rigeste betaler mest. I stedet for at fjerne topskat, skulle den øges, især for de rigeste – og formuebeskatningen skulle genindføres, så nogle af de asociale gevinster, Fogh-regeringen og før ham Nyrup, har begunstiget de rigeste med, kan socialiseres.

Der er ingen som helst positive incitamentter i Fogh-reformen til at områder, hvor der er mangel på arbejdskraft, som f.eks. sosu-stillinger, får øget tilgang. Det sker gennem højere løn og bedre arbejdsforhold.

Den foreslåede nedsættelse af rente-

fradraget vil også have negative sociale konsekvenser. Der bør skelnes mellem velstillede spekulant- og forbrugslån, og de boliglån, som almindelige mennesker, ikke mindst unge, har været nødt til at tage for at få et sted at bo. Disse kunne omlægges til billige statsgaranterede lavrentelån for at sikre at ingen tvinges fra hus og hjem pga. de stærkt øgede låneomkostninger.

Og så favoriserer Fogh-reformen endnu engang boligejere og diskriminerer lejerne. Foghs skattetænkning er asocial fra A til Z.

'Reformen' er ungdomsfjendsk. Det gælder alle dens elementer som helhed, der gør det vanskeligere at være ung og først i gang med at etablere sig med familie, bolig, uddannelse og arbejde. Forslaget om at skære i SU'en på de langvarige uddannelser mødes med

store protester fra de studerende. Det vil øge den sociale skævhed på de højere uddannelser, for det er ikke de riges børn, der vil være tvunget til dobbeltarbejde under uddannelsen.

Og 'reformen' er kvindefjendsk – børnefjendsk – familiefjendsk. Det er nemlig især kvinderne Fogh og Co. vil have til at knokle endnu mere på jobbet, selvom de både har erhvervsarbejde og hovedansvaret for børnene og familierne. Formanden for skattekommissionen Carsten Koch erklærer, at det først og fremmest er kvinder, der skal levere det ekstraarbejde, som er hele begrundelsen for 'reformen'.

Direktørfruen og vicestatsministeren Lene Espersen afslører hele svineriet med følgende kommentar:

"For mange kvinder kan det bedre betale sig at arbejde på nedsat tid, selv om de har brugt mange år på at tage en uddannelse. Lavere skat kan gøre det mere attraktivt at arbejde noget mere og sørge for, at de ting, der skal klares i hjemmet, klares af nogen, som er bedre egnet til det."

De gyldne tider med billig hushjælp, unge piger og andre tjenende ånder i overklassehjemmene, der er 'bedre egnet til det', er igen på vej. Men så skal de polske rengøringskoner også lære dansk i en fart!

Direktørfrue Espersen har al mulig grund til at være begejstret for 'reformen'. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har regnet ud, at en direktørfamilie med en samlet årlig indkomst på 1.723.000 og egen bolig får en gevinst på 97.870 kroner ud af reformen. Derimod får en typisk 3F-familie, også med egen bolig, kun 780 kroner om året. Mens direktøren får en skattelettelse på 5,7 procent, får den ufaglærte en lettelse på 0,2 procent.

At 'reformen' også er ældrefjendsk - og rammer folkepensionister og andre på overførselsindkomst særlig hårdt - giver sig selv! Det sker bl.a. ved at hæve de 'grønne' afgifter.

Skattereformen overfører igen penge fra fattig til rig

De rige flyder ovenpå

Landets rigeste 10 procent vil få skattelettelser på omkring 5 procent af deres disponible indkomst mens den fattigste halvdel af skatteyderne kommer til at betale

10 milliarder kroner regner regeringen med at få ud af en skattereform. Disse skal fyldes i statskassen. Samtidig skal de rigeste i samfundet, direktører, topchefer, overlæger og folk i toppen af erhvervslivet og i den offentlige sektor forgyldes.

Disse penge skal betales af det arbejdende flertal med små og mellemindkomster. Omkring halvdelen af LOs medlemmer ser ud til at tabe på skattereformen. Således vil en dagpengemodtager miste 1.200 kr. om året og en boligejer med en mellemindkomst vil miste ca. 2.400 kr. Direktøren eller anden højtlønnede vil derimod vinde i omegnen af 31.000 pr. år.

Skattereformen overfører penge fra flertallet til de få.

Mantraet 'Der skal flere i arbejde'

Der er påfaldende forskel på, hvordan de rige på den ene side og vi andre på den anden skal motiveres til at merarbejde. De rigeste skal tilskyndes til at arbejde mere. Guleroden er at sænke topskatten, så de ikke skal bidrage med så meget til statskassen.

Flertallet med mellem og lave indkomster skal piskes til at arbejde mere gennem lønsenkning og 'almindelige' nedskæringer på de resterende samfundsgoder. Der skal arbejdes mere. På trods af en gennemsnitsarbejdstid for en almindelig arbejder på 55 timer. På trods af at arbejdsløskurven igen hurtigt stiger, og ingen kan forudsige hvornår den igen vil vende.

Hele skatteforslaget er gennemsyret af foragt for det brede flertal af arbejdende og de syge og svage.

Det er tydeligt, at regeringens potentielle kernevælgere skal smøres til at

være Fogh og co. tro. Desuden er disse højtlønnede vigtige meningsdannere, som regeringen har brug for i tiden fremover, hvor der er udsigt til et stigende antal protester mod den førte nedskæringspolitik. Så foruden gulerod og smørelse, får de også hold kæft-bolsjer.

Har kapitalismen brug for så mange højtuddannede?

De unge står endnu en gang for skud. De studerendes SU begrænses til fire år. Et længerevarende studie tager mere end de fire år, så hvad skal den stude-

rende så leve af den sidste tid? Det får vi ikke svar på. De nyliberale har indført begrebet livsarbejdstid, og teorien er, at det ikke gør noget, at man sulter lidt som ung, blot man gennem ens livsforløb har udsigt til at få mere, end man har behov for, senere i livet. Så går det jo lige op.

Hvis den studerende ikke ser sig i stand til at arbejde for at få til livets ophold, mens vedkommende studerer, så kan en studerende reelt blot vælge en korterevarende uddannelse, for eksempel på bachelor-niveau, eller blive sponsoreret af velgørere.

Det kan oplagt være forældrene, hvis de vil eller har råd. Men det er ikke udelukket, at regeringen i sit nyliberale vanvid ønsker, at det mest lovende menneskemateriale blandt de studerende skal sponsoreres af kommende arbejdsgivere.

Det er jo blevet moderne at headhunte de unge, endnu inden de er færdige med deres studier.

Kapitalismen har ikke nødvendigvis brug for, at så store dele af befolkning-

gen får en højere uddannelse, som det er tilfældet i Danmark. Stik imod hvad det almindelige samfund antager. Hvis den kapitalistiske statsmagt kan sortere hårdt i de studerende, har det en række fordele.

Der er penge at spare. Og flere unge kommer hurtigt ud i arbejdsstyrken, og kapitalisterne får opfyldt et af deres vedvarende og store ønsker, nemlig en maksimal stor arbejdsstyrke, helst en for stor arbejdsstyrke. Når de kan vælge og vrage blandt arbejderne, så bliver livet meget lettere for dem. For så er det noget lettere at sænke lønnen og forringe arbejdsforholdene, i den hellige maksimale profits navn.

For dyre købeboliger, renten skruet op, rentefradrag reduceres

Med skattereformen er regeringen også ude efter nye boligejere og dem med de laveste indkomster. Rentefradraget ønskes sat ned fra 35 til 25 pct. Det vil først og fremmest ramme de unge familier og andre, der har købt hus indenfor de sidste år. Men også familier, der er ramt af arbejdsløshed, skilsmisse, sygdom eller er kommet på pension, vil blive hårdt ramt af det lavere rentefradrag. Det drejer sig her om minimum 30 tusinde familier.

Ud over at der overvejende er tale om unge førstegangskøbere med nystiftet familie, drejer det sig også om almindelige arbejderfamilier med almindelige lav- eller mellemindkomster. Det er de samme der er kommet i klemme pga. finanskrisen og boligrenternes tendens til at stige. Alt i alt vil risikoen for at gå fra hus og hjem rykke meget nærmere.

Regering efter regering har gennem lov og restriktioner formået at stoppe udbygningen af almindelige lejeboliger til at betale. I de fleste boligforeninger, store som små, er ventelisterne på minimum 15 år, og ofte helt oppe på 25 år. Det har tvunget de fleste familier til at vende ryggen til muligheden for en lejebolig og ud i køb af dyr bolig.

Og som alle ved, er det boliger hvor priserne er skruet urealistisk højt op,

hvad har kunnet lade sig gøre, netop på grund af den desperate mangel på almindelige lejeboliger. Det har også betydet, at boligsøgende har været tvunget ud i risikofyldte og spekulative lån - lån som den nyliberale regering har sat en ære i at give banker og realkreditudlånere mulighed for de senere år.

De rige flyder ovenpå også her.

Alle i samme båd?

Regeringen, partierne og medierne har længe forsøgt at give befolkningen det indtryk, at den skattereform der var under forberedelse, ville være til fordel for flertallet. Op til og her efter at skattekommissionen har fremlagt skatteforslagene for regering og folketing, har der ligeledes været en massiv propaganda for at give det indtryk, at flertallet af lønmodtagerne er for hele 'ånden i forslaget'. Men selv efter at skattekommissionens forslag er fremlagt, er det stadig meget svært at gennemskue for menigmand.

Tilsyneladende er skattekommissionen og regeringen også ude efter dele af erhvervslivet med mindre forringelser. Det kan så se ud til at både rig og fattig skal må betale til de 10 mia. Det skal vel give illusionen af, at vi alle er i samme båd.

Fagbevægelsens topfigurer kritiserer dele af skatteforslaget i forblommede vendinger. De gør samtidig, hvad de kan for at forhindre faglige protester mod dette rene udtryk for klassepolitik. Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti ligger i med den nyliberale regering om forhandlinger om detaljer i forslaget. Ingen af disse anfægter det grundlæggende. At skatteforslaget blot er et indgreb i en række vendt mod arbejderklassen og ungdommen. Med andre ord godkender de hele regeringens grundlag for nedskæringspolitikken.

Få for meget, færre for lidt?

Befolkningen er blevet tudet ørerne fulde af, hvad der blev udlagt som en kendsgerning, at vi 'lever i et velfærdssamfund'. "Få har for meget, færre har for lidt", "de tungeste byrder bæres af dem der kan bære dem" og lignende mundheld lød fra alle parlamentariske

politiske sider.

I skolebøger, historiebøger, i al socialdemokratisk og borgerlig propaganda, herunder i samtlige betydelige medier, har dette triumferende været sunget ud over den danske befolkning. Disse toner er dog til dels forstummet nu, og kun få vil i dagens Danmark slippe af sted med at synge dem. Nu står det stadig tydeligere for det brede flertal, at tonerne var falske.

Og kendsgerningerne er da også, at krisepolitik i et kapitalistisk samfund altid vil gå ud på dels at udhule de arbejdendes lønninger og arbejdsforhold, dels gennem skatter og afgifter at tage dele af de værdier, arbejderne har tilkæmpet sig.

Omfordeling af samfundets samlede værdier fra fattig til rig er en del af kapitalismens almindelige karakter.

Ser vi blot på tiden siden depressionen efter 2. verdenskrig og opsvinget i 1960'erne, hvor arbejderklassen i Danmark tilkæmpede sig visse rettigheder og overenskomstmæssige forhold, gennem oliekrisen i 1970'erne frem gennem en række større og mindre kapita-

listiske kriser og til dagens voldsomme finansielle og økonomiske krise, ser vi fra de danske regeringer side *en uafbrudt kamp for at undergrave arbejderklassens forhold, og det uanset regeringernes partifarver*, såkaldte arbejderregeringer eller åbent borgerlige regeringer.

Gennem en række skattereformer, sociale reformer og omlægninger, forhøjelser af diverse afgifter for forbrugsvarer, mindskede fradrag på boliger og faglige kontingenter, kørsel og andet, er arbejderne tilkæmpede goder og rettigheder blevet undergravet.

I de seneste år under VC-regeringen har reformivrigheden (*læs; nedskæringer*) været særlig udtalt. Under forskellige dæknavne, såsom velfærdspakke og lignende, er de sociale rettigheder og muligheder blevet undergravet.

I kapitalisternes, borgerskabets og de multinationales interesser er fælles samfundsmidler overført fra det brede flertal, især fra arbejderklassen, over i de kapitalistiske magthaveres lommer.

KRR

Lørdag 14. februar

Boykot Israel går på gaden

Boykot Israel-bevægelsen udvikler sig over hele landet, med lokale initiativer på mange planer. Boykot Israel-grupper opstår eller genopstår i mange byer.

Det er en reaktion på Israels brutale massakre i Gaza. Det netop afholdte israelske valg viser, at et stærkt internationalt pres er mere nødvendigt end nogensinde. Det ekstremt højreorienterede Likud-parti og Netanyahu kommer sikkert til at lede den kommende regering med støtte fra det fascistiske 'Israel Beytenu' ('Israel er vort hjem'), der blev Israels tredjestørste parti foran Arbejderpartiet på dets krav om etnisk udrensning af palæstinenserne fra Israel selv, genbesættelse af Gaza, flere bosættelser osv..

Lørdag den 14. februar går Boykot Israel på gaden mange steder i landet. Vi opsøger butikker der sælger israelske varer. Vi står med Boykot Israel

Initiativet for et Frit Palæstina demonstrerer ved udenrigsministeriet i København 4. februar mod den pro-israelske regeringskonference med den danske regering som vært. Det israelske valg viser, at der vil blive hårdt brug for solidaritetsbevægelsen

banner og deler flyers ud til kunderne og sætter de orange Boykot Israel klistermærker på de israelske varer (frugt, grønt og vin især).

Næste fælles lands-fremstød bliver 28. februar.

Bankpakke 2 skal redde røven på Danske Bank og A.P. Møller Mærsk

Bankpakke 2 har som hovedformål at redde Danske Bank ud af en krise, der er langt dybere end hidtil kendt.

Det var ikke de kriseramte småbanker, det drejede sig om, sådan som forligspolitikkerne fra Dansk Folkeparti til Socialistisk ditto lod forstå, da 100 milliarder skulle brændes af. Helle Thorning-Schmidt og Søvnald stillede op for storkapitalen - for Straarup og Mærsk.

Danmarks største bank er et usikkert papir, der led gigantiske tab i 2008, og har nedskruet fremtidsforventningerne dramatisk. Det reelle underskud var på omkring 1 milliard kroner mod et overskud på ca. 15 mia. i 2007. Der forventes et muligt tab på 18 mia. på udlån i 2009.

De officielle regnskaber var betydeligt værre end forventet, da de blev fremlagt den 5. februar. Den virkelige krise for banken er holdt godt og grundigt skjult for offentligheden, mens politikerne arbejdede. Følgelig raslede også aktierne ned, og kreditvurderingsselskabet Standard & Poors har nedjusteret bankens 'kreditværdighed'.

Danske Bank står nu forrest i køen for at lægge beslag på 26 milliarder kroner af den samlede pakke på knap 100 mia., der blev hastebugseret gennem folketinget tidligere på måneden - før Danske Banks katastrofale tal blev offentliggjort. Også Realkredit Danmark, som ejes af Dansk Bank, søger om 2 mia. i skatteyderpenge.

Det er dermed skatteyderne, der skal redde Danmarks største bank fra en mulig fallit på grund af dens spekulationer og usikre udlån. Selve bankdriften giver overskud, og Danske Bank har strammet renteskruen på udlån voldsomt, men kan alligevel ikke klare sig uden statsstøtte.

I en kommentar til Bankpakke 2 - *Bankpakkerne: Penge ned i et bundløst hul* (KP3,2009) - konstaterede Kommunistisk Politik, at *'Bankpakke 2 blev*

Danske Banks direktør Peter Straarup

'nødvendig', da der i løbet af efteråret 2008 kom tydelige tegn på, at Danmarks største bank, Den Danske Bank, er i alvorlige vanskeligheder med tab på flere milliarder og kunne rive hele den danske sektor med sig.'

Den dominerende faktor

Den vurdering er bekræftet af forløbet. Berlingske Tidendes finanskommentator Jens Christian Hansen skrev i en kommentar ved offentliggørelsen af Danske Banks minus:

"Hvis det har været tvivl om det før, blev det en kendsgerning i dag. Landets største og hidtil mest magtfulde bank, Danske Bank, er afhængig af andres hjælp for at komme igennem den værste finansielle krise siden 1930'erne.

De to bankpakker, som politikerne på Christiansborg har drysset ud over den hårdt ramte danske banksektor, er i høj grad blevet besluttet for at holde hånden under Danske Bank.

Banken, som har A.P. Møller - Mærsk, som største aktionær med 22 procent, vil snarest muligt gå den tunge vej til finansminister Lars Løkke Rasmussen og bede om et lån på 26 mia. kr. *Det er stort set det samme, som hele den samlede skattepakke, der netop i disse dage er til hidsig diskussion på Christiansborg og rundt om i det danske samfund. (KPs udhævnin)*

Det er uvist, hvad der ville være sket, hvis bankpakkerne ikke var kommet, men med de udmeldinger bankdirektør Peter Straarup i dag sender ud, kan man konstatere, at Danske Bank har hængt i med det yderste af neglene. 2008-resultatet er markant dårligere end børsmarkedet havde ventet - i den forbindelse

kan man dog med grund klandre et analytikerkorps for at skyde så meget galt, som det har været tilfældet."

Og politikerne, der har bistået med bedraget! Bankpakke 2 er en redningsplan for Danske Bank og dens storaktionær A.P. Møller - Mærsk, som efter bankens regnskabstilståelser nedjusterede forventningerne til 2009 med tre - fem milliarder kroner, men allerede har stukket snabelen dybt ned i statskassen.

Danske Bank fyrer nu 350 medarbejdere - og lader kunder og skatteyderne betale for spekulationerne. Til gengæld får direktør Peter Strårup, der har slidt hårdt gennem hele 2008, to ekstra månedslønninger for anstrengelserne.

Politikens kommentator Niels Lunde skrev i *'Torsdag morgen svinger historiens pendul for Peter Straarup'* om sammenhængen mellem Danske Bank og A.P.Møller Mærsk - før sandhedens time for banken:

"Siden Landmandsbanken som banken hed i 1920'erne, sank i knæ, har Danske Bank været et fundament under dansk erhvervsliv i tæt samspil med landets suverænt mest magtfulde virksomhed A. P. Møller - Mærsk. Person-sammenfaldet mellem de to virksomheder og med bryggeriet Carlsberg har været den dominerende magtfaktor i erhvervslivet i generationer.

I tidens løb har mange gættet på hvad hemmeligheden var. Hvori bestod de tætte bånd mellem disse tre virksomheder? Båndene var jo ikke til at få øje på, bortset fra Esplanadens aktiepost i Danske Bank. Hvor var den hemmelige forbindelse?

Svaret ligger i virksomhedernes fælles kultur. Deres fælles værdier. Erhvervslivets tungeste navne har krydset ind og ud mellem de tre virksomheder: Arnold Peter Møller, Mærsk McKinney Møller, A. W. Nielsen, Tage Andersen, Knud Sørensen, Poul J. Svanholm, Jess Søderberg og senest Nils Smedegaard Andersen."

"Den dominerende magtfaktor i erhvervslivet" - og i dansk politik!

Krisen: Det værste er stadig i vente

*Ingen optimisme i Davos.
Her går det også skidt*

Fra den herskende elites topmøde i Davos for nylig rapporteredes det, at stemningen var mat. Der var ingen jubelløsninger for en vej ud af den globale økonomiske krise. Udsigterne var dystre. Krisen vil vokse sig dybere i de kommende år – og de sociale protester vil blive kraftigere. De herskende ved det og forbereder sig på det – trods politikernes beroligende erklæringer og besværgelser om at deres krisehjælp til kapitalen virker.

Også Danmark vil se en uddybning af krisen:

Topøkonomerne og krisen

En hel verden af såkaldte topøkonomer har på intet tidspunkt sagt sandheden om kapitalismens indbyggede kriser. Krisen og ultimativt krigen er kapitalismens tilbagevendende metode og eneste mulighed til at genoprette balancen mellem markedskræfterne.

Nu påstår danske 'topøkonomer', at 'ingen' kunne se krisen komme - selvom dens anmarch har været klar for enhver med bare en antydning af kendskab til marxisme.

Men denne manglende evne til at forstå og forklare kapitalistisk økonomi, betyder ikke massearbejdsløshed blandt økonomer: Tværtimod er ethvert borgerligt nyhedsmedie klar til at give plads til forudannelser og sniksnak om, hvornår krisen er slut.

Avisen Politiken havde til dette formål for nylig samlet et panel af mennesker, som udnævnes til landets førende økonomer. Meget symptomatisk er de ikke enige om andet end dagens tal for stigende arbejdsløshed og nedtur. Ingen er til gengæld nyliberale mere.

Slut er den æra hvor rigmænd flod slog ud med hånden, når hjemløse samlede sig bag Fakta ved lukketid for at stjæle fra affaldscontaineren, og med et smil sagde: *Lad falde hvad ikke kan stå!*

Nu er der brug for en hjælpende hånd, til kapitalismen forstås, vækst-

pakker og infrastrukturpakker mv.. Det er kun et spørgsmål om tid før gårsdagens mantra om privatisering bliver vendt til statsopkøb. For intet er sikkert under kapitalismen – og alle 'principper' er til fals.

Reelt er det allerede sket da staten med bankpakke 2 har reddet den bank, der for få år siden overtog statsbanken Girobank. Det er den ene gode forretning for landets borgerskab efter den anden. Så selvom denne krise har potentialet til helt at udlette den Danske Bank vil deres slogan over kapitalismen stadig stå tilbage: *Vi gør det vi er bedst til.*

Eksportdyk: Dybere krise

Kendsgernerne viser, at Danmark ikke bare sidder i den kapitalistiske krises greb, men at det bliver stadig fastere. Eller synker stadig dybere.

Danmarks eksport til de vigtige handelspartnere Sverige og England er faldet med henholdsvis 17,2 og 19 procent i de sidste tre måneder af 2008. En del af det kraftige fald i eksporten skyldes, at danske varer er blevet dyrere, fordi det britiske pund og den svenske krone er voldsomt svækket i forhold til den danske krone. (Det er et tydeligt tegn på hvad det koster, at den danske krone er bundet til euro-samarbejdets fastkurspolitik).

Fortsætter tendensen vil 2009 blive et katastrofeår, med et samlet fald i eksporten på trods af olie- indtægterne. Titusindvis af arbejdere vil stille sig op i arbejdsløhedskøen. Landbrugsrådet har straks foreslået, at staten skal bruge 400 millioner kroner på salgsfremstød for danske varer gennem Danmarks Eksportråd og nettet af danske ambassader og konsulater i udlandet.

Regeringstoppen har efter Bankpakke 2 været til nye møder med repræsentanter fra industrien for at drøfte nye hjælpepakker. Lene Espersen var posi-

Ruslands premierminister var en af hovedtalerne i Davos. Budskabet var at de kapitalistiske lande må stå krisen igennem sammen. Optimismen var væk

tiv overfor mere støtte til eksporten oven i de 20 milliarder til eksportkreditfonden, der allerede er vedtaget.

Farvel Pension

Pensionskassen ATP skriver i regnskabet at '2008 vil blive husket som året, hvor den betydeligste finansielle krise siden Wall Street-krakket i 1929 for alvor tog fart.'

Det betyder et underskud på 17,8 mia. kr. Først og fremmest, fordi der blev tabt næsten 30 mia. kr. på investeringsvirksomheden. Danmarks største pengekasse, der er styret af 'arbejdsmarkedets parter', og som alle arbejdende er tvunget til at bidrage til, har opført sig fuldstændig som alle de andre kapitalistiske investeringsselskaber med en optimisme på linje med Danske Banks. Pengene er brugt på spekulation i aktier, råvarer og byggeri, samt motorveje med betalingsanlæg, havne mv.. ATP har alene i det første alvorlige kriseår tabt det samme som de tjente da økonomien bommede i 2006.

ATP luner sig ved at netop har modtaget prisen "Pension Fund Risk Manager of the Year" fra et blad der hedder Risk Magazine, som anerkendelse for ATP's risikostyring.

Ingen har hørt om de danske pensionister var enige i den bedømmelse.

Frankrig i oprør: Generalstrejke imod finanskrisen

I mange EU-lande bobler og gærer det med sociale protester. I Frankrig har der været en en-dags storstrejke mod den kapitalistiske regerings krisepolitik. Ny aktionsdage forberedes – også i hele EU

Frankrig blev den 29. januar lammet af storstrejker og demonstrationer over hele landet udløst i talrige sektorer - især blandt offentligt ansatte, men også mange privatansatte var med. Mere end 2 millioner aktionerede i form af arbejdsnedlæggelse og demonstrationer imod præsident Nicolas Sarkozy og den franske regerings aktuelle krisepolitik.

Generalstrejken var en flot enhedsmanifestation og udtrykte vreden direk-

te vendt imod Sarkozy og den franske erhvervstop plan for at vælte den internationale økonomiske krises byrder over på den arbejdende befolkning - i form af massefyringer og støtte til banker og monopoler.

Det var krav som *højere løn og stop for fyringer* som stod i centrum. Otte store fagforeninger valgte at støtte op om generalstrejken.

Som sådan er det den første store enhedsmanifestation vendt direkte imod regeringens udnyttelse af finanskrisen med massefyringer og arbejdsløshed samtidig med at bankerne bliver forgyldt ved hjælp af støtteordninger. Ifølge meningsmålinger bakkede et klart flertal af franskmændene op om strejken.

Franske fagforeninger indkaldes nu til den anden nationale strejke- og aktionsdag 19. marts.

Fælles manifestation fra venstrekræfter

I en fællesudtalelse der blev brugt til mobilisering til demonstrationen underskrevet af en lang række venstrefløjsorganisationer var overskriften: **Nej til at betale det kapitalens krise.**

Her hedder det bl.a.:

”Bekymringen for fremtiden vokser. Magthavernes politik er mere end nogensinde for de privilegerede. Det er tid at svare igen... I de sidste to måneder er antallet af arbejdsløse forøget med mere end 100.000. I private firmaer

Krise og EU-kamp i Atlanten

I de kriseplagede atlantehavslande Island og Irland raser kampen om EU. I Danmark er der ikke længere flertal for euro'en

Anders Fogh Rasmussen har arbejdet hårdt på at få en omafstemning om euro'en. Nu forlyder det at den vil finde sted i 2010. Men regeringen kan ikke være spor sikker på at vinde en ny euroafstemning. Den nyeste meningsmåling viser et markant frafald i støtten til at udskifte kronen med euroen. En Gallup-måling foretaget for Berlingske Tidende viser, at befolkningen deler sig i to nøjagtig lige store grupper – 42 pct. for og 42 pct. imod. Så sent som i november 2008 var 51 pct. af danskerne parate til at skifte kronen ud.

Får Island euro?

Voldsomme og månedlange protester mod konsekvenserne af den islandske 'centrum-højre' regerings nyliberale politik har tvunget den hidtidige islandske statsminister Geir Hardie til at gå af i sidste måned.

Det har banet vej for en 'centrum-venstre' regering af socialdemokrater og 'venstre-grønne' med den socialdemokratiske partileder og hidtidige socialminister Johanna Sigurdardottir som statsminister. Hun er lesbisk, og det har fanget overskrifterne i den internationale presse. Den midlertidige regeringskoalition vil afholde nyvalg i sidst i april eller i maj.

Den internationale presse har også fokuseret på, at islændingene angiveligt ønsker hurtigt medlemskab af EU som følge af finanskrisen. Det er imidlertid ikke skudsikkert. Der er tilsyneladende atter et flertal imod EU på Island. Det er imidlertid ikke en historie, som kommer frem i de borgerlige medier.

Ditte Staun siger fra Folkebevægelsen mod EU siger:

- I oktober – efter at krisen indstillede næsten al handel med den islandske krise - følte 68,8 pct. af de islandske vælgere sig tiltrukket af EU-medlemskab. Allerede i november var begejstringen faldet til 59,6 pct. Siden besluttede bl.a. islandske fiskeindustri og det venstre-grønne parti sig for, at stå fast på deres nej til EU. 23. januar i år viste en måling fra Capacent Gallup et lille fler-

tal mod EU (38,3 pct. nej og 37,7 pct. ja til medlemskab). Og tre dage efter viste en ny meningsmåling, at 59,8 pct. ikke mener, der skal sendes en ansøgning.

Hård kamp også om Irland

Det nye islandske regeringsparti socialdemokratiet er landets mest EU-gale parti. Den nyudpegede statsminister erklærede ved sin tiltræden, at regeringens højeste prioritet var at få Island med i EU. Men deres ny regeringspartner det venstre-grønne parti er stærkt EU-kritisk, og står i meningsmålinger til at blive landets største.

Men kampen bliver utvivlsomt hård. Den voldsomme økonomiske krise hænger nu både euro-landene og de øvrige EU-lande. Blandt de hårdest ramte er Irland og dens spekulative økonomi hårdt, som tidligere er fremhævet som rollemodel for nyliberal EU-politik.

Unions- og eurotilhængere arbejder hårdt på at få skabt et irsk flertal for den Lissabon-traktat, der blev forkastet sidste år - og medierne er nu fulde af rapporter om at irerne nu vil sige ja. Det må imidlertid tages med mere end ét gran salt, som al unionspropagandaen.

massefyres under dække af krisepå-
ner.

Regeringen fandt hundrede milliarder (428 milliarder euro) til støtte til banker, forsikringsselskaber og andre finansorganisationer. Der er en plan for øget liberalisering og privatisering med tab af offentlige arbejdspladser. De forskellige planer her og der i verden har kun ét mål: At sikre profitterne for monopolerne.”

Den sociale protest vokser i og omkring EU

PCOF, Arbejdernes Kommunistiske Parti i Frankrig (APKs broderparti), var medunderskriver af enhedserklæringen og udtaler bl.a.:

- Sarkozy ønsker at ”redde kapitalismen” ved at overføre milliarder af offentlige skatte kroner for at sikre bankerne større overskud, samtidig med at han har forfulgt politikken med likvidation og privatisering af offentlige

ydelse, støttet monopolerne med omstruktureringer og afskedigelser. En bølge af folkelig mobilisering blandt arbejdende og unge har skridt for skridt udviklet sig i de forskellige EU-lande hvor regeringer benytter sig af den samme politik for støtte til monopolerne på de arbejdendes bekostning.

’Enhedserklæringen’, som vores parti og en bred vifte af politiske partier på venstrefløjnen har skrevet under på, er en opfordring til at støtte den sociale bevægelse, som har taget initiativer på gaden, i skoler, og i virksomheder. Det er et grundlag for at kæmpe sammen imod denne politik til støtte for banker og monopoler og med et fælles krav om at bryde med denne politik.

De sociale protester øges også i en række andre EU-lande og omegn. I Grækenland fortsætter strømmen af protester, der startede i december med det brutale politimord på en skoleelev. På Island fremtvang de folkelige protester et regeringsskifte med statsmini-

sterens og centralbankchefens afgang.

I de seneste uger har der også været store protester, Bulgariens hovedstad i Sofia, i Letlands hovedstad Riga og foran parlamentet i Vilnius, hovedstaden i Litauen, og i 11 andre byer, indkaldt af fagforeninger, med krav om regeringens afgang..

EU-systemet følger opmærksomt udviklingen af de sociale protester og udveksler informationer – både ad diplomatiske, politiske og efterretnings- og politimæssige kanaler. Det er en fælles voksende protest mod den samme herskende klasse og det samme herskende system.

Det tyske fagforbund Verdi har opfordret til og fået gennemført, at det såkaldte Euro-LO EFS afholder en fælles europæisk aktionsdag i midten af maj for at fremføre de europæiske fagbevægelsers ’svar’ på krisen. Begivenhederne udvikler sig imidlertid hurtigt.

-hpi

Palæstinenserne har ret til at kæmpe!

*Udtalelse fra
Arbejderpartiet
Kommunisternes
distriktskonference i
København
7.februar 2009*

I over 60 år har palæstinensisk jord været betråd, besat og beskudt af zionister.

Apartheid-regimet i Israel har behandlet palæstinensere og andre arabiske folkeslag som undermenne-sker.

I de seneste 3 år har de formået at indespærre 1½ million mennesker i verdens største fængsel: Gaza. Som tak har de fået bomber i hovedet gennem flere uger i 2009: Der er op mod 1.500 døde og mindst 5 gange så mange kvæstede. Palæstinenserne i Gaza står uden vand, mad, elektricitet, skoler, duelige hospitaler og medicin.

På den konto vil man lukke grænsen, - fordi palæstinenserne vil importere våben!

Konsekvensen er, at endnu flere dør.

Zionismens grimme fjæs har kun kunnet lade sig praktisere, fordi USA i alle årene har holdt hånden over Israel. USA har altid holdt hånden over Israels forbrydelser i FN’s Sikkerhedsråd med veto efter veto. Det gælder de skiftende præsidenter – senest med Obama, som ikke har fordømt massakren i Gaza, og som støtter en fortsat besættelse og belejring af Gaza.

Den danske regering har på skam-meligste vis netop været vært for en samling af repræsentanter fra de imperialistiske lande, som har udset sig opgaven at lukke grænserne fuldstændig.

Konferencen, hvis mødested har været tvunget til at være hemmeligholdt, er blevet fordømt af de mest konsekvente antiimperialister.

Fortjent! Fordi palæstinenserne har ret til at føre væbnet kamp!

Det er deres legitime ret og pligt – også i forhold til alle internationale konventioner!

Det er tilmed en heroisk kamp

gennem 6 årtier. Senest har David slået Goliats angreb på Gaza tilbage. Militært nederlag til Israels nyteknologiske militær, der tilmed har afprøvet våbentyper med palæstinensere som forsøgskaniner.

Vi støtter ubetinget alle palæstinenseres ret til at befri deres nation. Frihedskampen rummer forskellige politiske og religiøse opfattelser. Kamplinjen har slået bro over alle forskelligheder, hvilket er en nødvendighed i national befrielseskamp.

Den verdensomspændende solidaritetsbevægelse må tage det samme afsæt: Støt den palæstinensiske kamp på deres præmisser.

Palæstinenserne kamp er ikke blot en kamp for et frit Palæstina. Det er en kamp for alle undertrykte på jordkloden. Det imperialistiske system er rystet af en voldsom økonomisk krise, som handler desperat; det er en kolos på lerfodder.

Systemer er til at ryste – og nationale befrielser og revolutioner kommer i kølvandet.

**For et frit Palæstina!
Boycot Israel!**

Nye massefyringer ledsages af lønnedgang

Krisen betyder hurtigt reallønsfald for det store flertal

Næsten hver eneste dag i det nye år har medierne kunne melde om massefyringer i Danmark.

Fra at være startet op med fyringer i finanssektoren og byggebranchen har det nu med uformindsket styrke bredt sig til hele produktionssektoren med eksporterhvervene. Og udsigterne for den kommende tid er kun værre!

Den globale krise uddybes – med udsigt til revolter

Værst blandt de imperialistiske lande ser det lige nu ud for USA. De fattige lande føres der ikke samme løbende dækning af. Men mediernes opmærksomhed fokuseres på den nye amerikanske præsident, der lover hurtig indsats mod krisen – efter at forgængerens politik accelererede den, og de gigantiske 'hjælpepakker' til kapitalen ikke hjalp.

Dybest set gennemlever vi en klas-

sisk økonomisk overproduktionskrise på globalt plan forbundet med en finanskrisen med udspring i USA, hvor dens dybde nu mærkes for alvor. Varerne er der - men folk har ikke længere råd til at købe eller mulighed for at fortsætte med at købe på kredit.

På trods af at mange amerikanere har flere jobs, kan hundredtusinder ikke længere betale ågerrenterne til deres boliglån. Og nu ryger arbejdspladserne i eksprestempo. Ikke mindre end 598.000 amerikanere blev fyret i januar måned.

Tvangsudsættelser *en masse* står for døren. Den officielle amerikanske ledighed steg i januar til

7,6 procent. Måned efter måned slår nye rekorder. I december var antallet af fyrede på 577.000. (Af en eller anden grund medregnes landbrugssektoren ikke i de amerikanske statistikker). I alt er 3,6 millioner fyret i de sidste 15 måneder, næsten halvdelen i de sidste tre.

Det haster for Obama med at få vedtaget foranstaltninger, der kan imødegå de brutale virkninger af krisen, og skabe nye arbejdspladser. Ellers vil det udløse sociale revolter, ligesom sådanne er på vej i Europa – og ikke længere 'kun' i den tredje verden.

Produktionssektoren rammes for alvor i Danmark

På globalt plan kan containerrederiet Mærsk melde om stor nedgang i containertrafikken. Selskabet har bl.a. lukket dets containerfabrik i Kina i en måned og er begyndt at lægge skibe op.

Selvom finansvirksomheder som Danske Bank, Nordea og Nykredit melder om massefyringer, så er det i produktionssektoren krisen nu udvikler sig med uformindsket styrke.

Det er en krise, der nu først og fremmest rammer specialarbejderne. Med en produktionsform "just in time" uden lagerbeholdninger kender kapitalen umiddelbart kun til at fyre folk som svar på problemerne.

Siden august 88 er ledigheden blandt 3F's medlemmer steget med 66 procent. Det vil sige at på blot fem måneder er ledigheden mere end fordoblet.

Stigningen i ledigheden er størst i Byggegruppen og Industrigruppen. Ud af industrigruppens cirka 100.000 forsikrede medlemmer har omkring 10

44 ansøgere pr. rengøringsjob

På under et halvt år er manglen på chauffører, avisbud og rengøringsassistenter afskaffet. Nu meldes der om stor rift efter disse tidligere mindst prestigefyldte job for at kunne klare dagen og vejen - og sikkert tårnhøje boliglån for mange unge.

Analyse Danmark foretog i 2006 en undersøgelse af de 10 mindst prestigefyldte job:

1) Avisbud/reklamebud 2) rengøringsassistent 3) parkeringsvagt 4) kasseassistent 5) ufaglært bygningsarbejder 6) vinduespudder 7) taxichauffør 8) lagerarbejder 9) flytte-mand 10) chauffør.

Rengøringsmastodonten ISS melder nu, at de havde 44 ansøgere pr. stilling i januar i år mod 5 året før, og

at de i januar har opslået 47 stillinger imod 120 sidste år.

Markant flere søger job som bus- og taxichauffører. Codan Taxi i København beretter, at de mange nye ansøgere typisk er blandt håndværkere som er blevet fyret i byggeriet. Bladkompagniet kan melde om stor interesse for at få et bladjob, og hos Dansk Supermarked A/S strømmer ansøgningerne ind.

For arbejdsgiverne er det en ønskesituation at kunne vælge og vrage. Det gør for dem heller ikke spor, at der fortsat er en stor gruppe udenlandske arbejdere, der misbruges med elendige løn- og arbejdsforhold. For det er med til at presse lønnen generelt.

procent været berørt af ledighed i uge 3 mod omkring 5 procent året før.

Og ledigheden i 3F fortsætter med at stige i rekordfart. Indtil nu mest i Jylland og på Fyn.

F. eks var 5,4 procent af Holstebro 3f afdeling berørt af ledighed i uge 3. I samme uge i år var tallet næsten tredoblet til 14,3 procent.

Samtidig har en lang række virksomheder iværksat fordeling og sender dele af de ansatte hjem på understøttelse i perioder. Det er højst sandsynligt forstadiet til nye fyringer.

Krisen udnyttes til lønpres

I forbindelse med krisens udvikling ser man også en udvikling hvor firmaer forsøger at udskyde allerede aftalte lønstigninger eller helt at aflyse dem. I flere og flere tilfælde presser de ansatte til at gå ned i løn – som i det kriseramte SAS.

De offentligt ansatte fra FOA, BUPL og Sundhedskartellet ser ud til at blive snydt for store dele af de 13 procent lønstigninger over de næste år, som var det magre resultat af konflikten sidste forår. Information har lavet en beregning, som viser at mange af sosu'erne, sygeplejerskerne og pædagogerne får omkring 5000 kr. mindre om året end resultatet af forhandlingerne lagde op til.

Løntabet skyldes, at de offentlige lønninger bliver reguleret i forhold til lønudviklingen på resten af arbejdsmarkedet.

Reguleringen betyder at offentlige ansattes løn stiger med 80 procent af de privates stigning, dog højest 1 procent. Omvendt kan de offentlige ansattes løn heller ikke stige mere end 1 procent hver gang de private stiger 0,8 procent. Det er den sidstnævnte regel, som snyder mange af de offentligt ansatte for tusinder af kroner om året.

Med andre ord: Lønpres på det private område årsag til at offentligt ansatte nu snydes for 5000 kr. om året.

Dette reguleringsforhold meddeler FOA-formand Dennis Kristensen, som har et hovedansvar for de magre ok-resultater, som blev tiljultet som den store sejr, nu skal tages op til overvejelse!

hpj

Klaphatten Bjørn

Dagcentret er en ud af 3 institutioner, som har en fælles administration, og som alle bliver serviceret af en teknisk afdeling. Denne adskiller sig ikke fra arbejdspladsen i brug af forskellige ansættelsesforhold. Her er fastansat personale på overenskomst, aktiverede med løntilskud, flexjobs og endelig frivillige uden nogen form for løn.

Bjørn er ansat midlertidigt på løntilskud i teknisk afdeling. Det har han været adskillige gange. Det er svært at finde ordinært arbejde. Dagcentret forøver således et systematisk misbrug af udstødte; - i øvrigt på linie med så mange andre offentlige institutioner. De mange tvangsaktiverede udfører simpelthen reelt arbejde i så stort et omfang, at institutionerne ikke kan fungerer uden. Arbejdsgiverne burde i det mindste være tvunget til at ansætte aktiverede, når det efter en kortere periode – eksempelvis de måneders almindelige prøvetid, alle nyansatte har – viser sig, at de fungerer.

Med tilfældet Bjørn ville ledelsen sandsynligvis i en sådan situation ikke modsætte sig en ansættelse. Hvis kollegaerne havde noget at skulle have sagt, ville sagen nok stille sig anderledes. Bjørn tilhører nemlig den type, som eksisterer på de fleste arbejdspladser: Han rummer en ubændig trang til at opkalde sig selv som arbejdsformand over alt og alle; - suppleret med en ufattelig arrogance.

Forleden rendte jeg på Bjørn nede i kældergangene. Jeg havde nemlig et par uger i forvejen, i forbindelse med at centret var overgået til sortering af affald, påtaget mig at være dagcentrets ansvarlige. Jeg var således i selskab med min chaufførkollega Jan på vej med vores *miljøvogn*, som ledelsen har døbt den, ned til det kælderhjørne, hvor den centrale affaldssortering holder til. Kort forinden mødte vi "bjørnen". Jan og jeg skelledede lidt til hinanden, og vore blikke afspejlede samme tanke:

- *Hvad har han nu at udsætte os for?*

Da vi havde distanceret med mere end 5 meter, troede vi, at den hellige grav var vel forvaret; men ak, vi gjorde regning uden vært. Han anræbte med myndig stemme. Fængselsbetjente ville have misundt ham omgivelserne, idet de kældergangene fik myndigheden til at runge budskabet ud med en styrke, der kunne nå Plejehjemmet på anden sal:

- *Hvorfor går I helt hernel, når I har en affaldssortering lige under dagcentret?*

- *Det er fordi, vi også har pap med til pap-containeren.*

- *Jamen, I har jo en affaldscentralovre hos jer selv, vedblev Bjørn.*

- *Ja; men vi har ingen pap-container, forsøgte jeg igen.*

Bjørn havde malet sig op i en krog, som antastede hans forfængelighed. Han måtte ud af den, så han valgte at følge efter miljøvognen og – desværre – dermed os helt hen til sorteringsstedet.

- *Nu du er her, så kan du måske hjælpe os med at fortælle os, hvor el-pærer hører til: Elektronikskrot eller glasaffald?*

Med spørgsmålet kunne jeg måske have hjulpet Bjørn af krogen. Men ak.

- *De skal i de almindelige sorte sække til dagrenovation.*

Jan og jeg kiggede på hinanden:

- *Jamen, de kan jo sprænge, og folk kan skære sig på glasskårene.*

- *Det skal de bare.*

Vi valgte at give ham en ny kattelem:

- *Hvad skal vi gøre af metalaffald?*

- *Det er bare affald.*

- *Det ved vi. Det er derfor vi er her; men hvor skal vi stille det?*

Vi fik ikke noget svar. På vejen tilbage diskuterede vi, hvorvidt Bjørn blot var ny eller bare dum.

Svaret er nok nærmere Bjørns ubændige trang til at dirigere – om end egenskaberne mangler.

Reno

Følgende erklæring blev fremsat
28. januar af Palestinian NGO Network

27. december 2008 iværksatte israelske besættelsesstyrker en altomfattende militær offensiv på Gazastriben til lands, til vands og i luften. I 22 døgn bombede det israelske militær uden forskel hjem, moskeer og skoler, og ingen side af Gazas samfund blev holdt fri. Under Israels barbariske militære kampe er ca. 1.300 palæstinensere blevet dræbt. Ifølge Al Mezan Center for Menneskerettigheder var næsten fire ud af hver fem dræbte personer civile. Ifølge Det palæstinensiske Sundhedsministerium var mere end hvert tredje af ofrene et barn. Den fremgangsmåde og taktik det israelske militær brugte under sin offensiv, der inkluderede bombardement og beskydning af tæt befolkede områder, gør det stærkt sandsynligt at man med vilje sigtede på civile.

Det israelske militær havde tydeligvis til formål at efterlade et uudsletteligt mærke på palæstinenserne, som både nuværende og kommende generationer – et billede af ødelæggelse uden fortilfælde – i det håb at udradere ethvert minde om modstand og kamp hos befolkningen i Gaza. Derigennem ville Israel blive frit stillet til at diktere sine mål og indføre en lydighedskultur hvor man underkaster sig under besættelsesmagten.

Israels handlinger er ulovlig aggression, og der er voksende vidnesbyrd om at de omstændigheder hvorunder mange af de civile blev dræbt, ikke blot beløber sig til krigsforbrydelser, men også til forbrydelser mod menneskeheden.

I *Palestinian NGO Network* (PNGO) kræver vi øjeblikkelig indgriben især fra Fjerde Genevekonventions underskrivende stater med henblik på en grundig undersøgelse af Israels militære opførsel under dets altomfattende 22-dages offensiv i Gazastriben, og på en efterfølgende retsforfølgelse af alle dem der har været ansvarlige for de krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden der er blevet begået.

Denne aggression, der blev udformet af de israelske politiske myndigheder, vidner om alvorlig mangel på respekt for de fundamentale menneskerettigheder en civil befolkning har når den er under kontrol og beskyttelse af Israel som besættelsesmagt i Gazastriben, og er af direkte betydning for de mediekampanjer der løber i øjeblikket, og det kommende israelske valg.

Mens Israel ikke opnåede sine erklærede mål, holdt befolkningen i Gaza heroisk stand under den systematiske ødelæggelse af deres liv i 22 døgn.

Men Israels hemmelige mål var at uddybe den allerede eksisterende kløft mellem Hamas i Gaza og Fatah på Vestbredden for yderligere at splitte det palæstinensiske folk både politisk og geografisk.

Vi opfordrer til umiddelbar handling for at opnå følgende:

1. Øjeblikkelig afslutning af den indre konflikt og genoplivelse af national enhed for at undgå den polarisering på regionalt og internationalt plan der ikke tjener fælles palæstinensiske formål, og dannelse af en national enhedsregering til at føre det palæstinensiske folk gennem disse kritiske tider.

2. Øjeblikkelig påbegyndelse af genopbygningsarbejde i Gaza med højeste prioritet til fremskaffelse af nye hjem til dem der har mistet deres boliger. Genopbygningen af Gaza skal forvaltes af palæstinensere eftersom de har det bedste kendskab til de berørte områder. Israel bør påtage sig fuldt ansvar for at genopføre al ødelagt civil infrastruktur i Gazastriben. Men hvis midlerne til genopbygning går gennem det internationale samfunds bankvæsen, skal de forvaltes af et rent palæstinensisk hold, der bør sammensættes på grundlag af gennemskuelighed,

Boykot Israel går global

Palæstinensiske organisationer kræver boykot og slut på belejringen af Gaza

Fotos fra protest ved
Clarion hotel 5. februar

pålidelighed og professionalisme og bestå af medlemmer af det civile samfund, den private sektor og regeringen. Dette hold skal gøre brug af deres kollektive erfaring på lokalt, regionalt og internationalt niveau og anvende den som angivet af holdets behov.

3. Samarbejde med civile og folkelige initiativer for at give dem mulighed for at bistå ofrene for denne krig. Derudover bør det civile samfunds rolle og uafhængighed respekteres.

4. Vi palæstinensiske regeringsuafhængige organisationer erklærer vores fuldstændige afvisning af enhver hjælp fra USAID på grund af De forenede Staters stadige militære og finansielle støtte til Israel, og fra alle andre parter hvis støtte til Israel har lettet Israels militære overgreb på Gazastriben.

5. Afslutning på belejringen af Gaza og åbning af grænserne og overgangene. Desuden bør der oprettes sikker og fri passage mellem Vestbredden og Gaza med undgåelse af hvad som helst der kan uddybe den eksisterende adskillelse mellem Vestbredden og Gaza.

6. Bevaring af ytringsfriheden og retten til at kritisere embedsførelsen hos alle myndigheder involveret i krigen, så de kan stilles til regnskab for deres respektive roller. Vi kræver løsladelse af alle politiske fanger og øjeblikkeligt ophør af arrestationer, med lige adgang for medier og frihed for fremmed indflydelse.

7. Gennemførelse af en omfattende revision af palæstinensisk forhandlingspolitik for at sikre øjeblikkelig standsning af opførelse af israelske bosættelser, ophør

af belejringen af Gaza, nedlukning af Israels politik til isolering af Jerusalem og stop for al israelsk aggression. Denne politik skal tage udgangspunkt i eksisterende FN-traktater, resolutioner og internationale lovstandarder og yde hjælp til udvikling af palæstinensisk politisk diskussion og dens mekanismer. Forhandlingerne skal referere til De palæstinensiske Fangers Initiativ med betoning af retten til at gøre modstand.

8. Intervention fra det internationale samfund for at yde beskyttelse til befolkningen i Gaza og på Vestbredden, stoppe Israels besættelse af palæstinensisk territorium og garantere palæstinenserne ret til selvbestemmelse gennem anvendelse af internationale konventioner og resolutioner. Det er uacceptabelt at vurdere palæstinenserne på lige fod med israelerne; det er nu blevet mere tydeligt end nogensinde hvem der er undertrykkerne og hvem der er de undertrykte.

9. Afholdelse af et krigstribunal over de israelske myndigheder for at stille dem til regnskab for den skade og ødelæggelse de har forvoldt i Gaza, og sikre at passende udbedring bliver gennemført. Vi foreslår dannelse af en national komite til at arbejde på denne front.

10. Opretholdelse af den eksisterende globale kampagne for boykot, sanktioner og afvisning af investeringer (BDS) for at boykotte israelske varer, afvise investeringer og støtte sanktioner mod Israel med det formål at styrke dens mål i lyset af Israels nye krigsforbrydelser i Gaza.

Artiklen oversat fra engelsk for Boykot Israel Kampagnen ved Minna Skafte Jensen

Må man godt kalde Israel fascistisk?

Om folk på venstrefløj, der dukker sig eller forsvarer Israel mod verbale eller billedmæssige sammenligninger med Hitler-Tyskland og det sydafrikanske apartheid-regime

APK

Jeg har med undren læst en række indlæg i debatten om, hvorvidt det er rigtigt at venstrefløj i dag drager paralleller mellem fascistiske og diskriminerende stater såsom Apartheid-Sydafrika og Israel eller e mellem Hitler-Tyskland og Israel anno 2009.

Generelt er der tre argumenter/påstande, der får igen, om hvorfor man ikke må sammenligne den nuværende situation i Palæstina/Israel med f.eks. Hitler-Tyskland.

- 1) Det er antisemitisk at sammenligne nazisme med jødedom.
- 2) Sammenligninger giver dem, der støtter Israels undertrykkelse af palæstinenserne, argumenter for at kalde os antisemitter.
- 3) Befolkningen forstår ikke sammenligningen, og derfor er det taktisk uklogt.

Argumenterne er beslægtede, men jeg vil alligevel tage dem op en efter en.

At den danske venstrefløj på noget tidspunkt har sammenlignet jødedom med nazisme er løgn. Det er et billigt retorisk trick, der bygger på den fejlagtige (og løgnagtige) myte, at den zionistiske (og fascistiske) stat Israel er lig med jødedom. Det er misforståelse – desværre en misforståelse der går igen i argumenterne i denne debat.

Israel bygger på en radikal politisk fortolkning af Torah'en – zionismen. Denne fortolkning, som Israels love og praktiske politik i større og mindre grad bygger på, er grundlæggende diskriminerende overfor andre befolkningsgrupper end jøder i staten Israel.

Der findes jøder både i og uden for

Israel, der tager afstand fra zionismen. Ligesom der i Sydafrika var hvide, der tog afstand fra apartheid, og tyskere, der var modstandere af nazismen. Men det ændrer ikke ved, at staterne og staternes symboler repræsenterer og repræsenterede fascistiske, racistiske og diskriminerende regimer.

Billeder af israelske soldater med det blå og hvide flag med davidsstjernen, der stilles sammen med fotos af nazistiske krigsforbrydelser, drager en sammenligning mellem den israelske politik over for palæstinenserne og den daværende førte politik overfor jøderne fra Hitler-Tysklands side. Men tegningerne eller billederne indeholder ikke en påstand om, at alle jøder er sådan – derimod indeholder det en klar påstand om, at den israelske stats (zionisternes) opførsel overfor palæstinenserne godt

kan give mindelser om Hitler-Tysklands (nazisteres) optræden over for jøderne. Det er et utroligt stærkt billede i en dansk og vesteuropæisk kontekst. Vi kender jo historien om nazismen og fatter derfor naturligt sympati med jøderne - for deres lidelser. (At alle de andre grupper, der ligeledes var mål for den nazistiske udryddelsespolitik - homoseksuelle, sigøjnere, kommunister og andre "skæve" eksistenser - stort set overses, er en anden side af historien).

Det er denne historisk betingede sympati, den israelske stat hele tiden spiller på. Igen og igen skal vi forstå Israels vanskeligheder i en fjendtlig verden som evig forfulgt. Vi må fatte en særlig sympati for denne stat, der jo 'bare' vil hjælpe alle de stakkels ofre

for nazismen.

Men billederne, der drager de berettigede paralleller, fortæller jo tingene i al sin enkelthed. Hvorfor skal vi have sympati med *den israelske stat* for en historisk forbrydelse mod jøder, hvis den israelske stat selv gør noget tilsvarende overfor palæstinenserne i dag?

Det er dette hykleri, som bliver udstillet med de sammenstillede fotos af nazityske og israelske soldaters forbrydelser. Det handler ikke om, at man naivt tror at Israel bør lære af at være offer. Den Israelske stat har *aldrig* været offer. Jøder har været ofre for fascistisk kriminalitet og brutalitet!

Israel fortjener ikke vores sympati, fordi nazismen slog op mod seks millioner jøder ihjel. Derimod fortjener de jøder, der oplevede grusomhederne og deres efterkommere, sympati. Men sympatien retfærdiggør ikke den israelske stats massakrer på palæstinenserne og kan aldrig gøre det. Det retfærdiggør ikke, at Israel indespærre 1,5 millioner mennesker bag mure og pigtråd, det retfærdiggør ikke at man tager mere og mere af deres land og gør palæstinenserens liv til en konstant kamp for overlevelse.

De billeder og tegninger, der viser dette, siger mere end tusinde analyser og lange udredninger. I billeder bliver det beskrevet enkelt, så alle kan forstå det: Hvorfor skal vi i vesten have sympati for et land, der med sin førte politik i praksis undertrykker, indespærre og udsulter og fordriver det palæstinensiske folk?

Det ved zionisterne og deres støtter godt. Derfor reagerer de så stærkt på sammenligningen. Derfor kaster de ekstra kræfter ind for at påpege at sådanne sammenligninger er antisemitiske – at man hader alle jøder, fordi man med enkle midler viser virkeligheden: at Israel er en apartheid-stat.

At sammenligningerne skulle give ekstra skyts til zionisterne er noget vrøvl. Zionisterne vil altid kalde modstandere af Israels politik for antisemitisk. Deres verdensbillede er lige så forenklet som George W. Bush's: Enten er du med os,

ellers er du imod os! Og er man imod, så er man per definition antisemit.

Zionisme og religiøs kristen og politisk højrefløj er nære allierede, i dansk og global sammenhæng.

Tværtimod giver sammenligningen et stærkt visuelt modbillede til den ensidige propaganda, man ofte får fra nyhedsmediernes. Der findes tusindvis af fotografier fra Palæstina, der til forveksling ligner de verdensberømte billeder, som kom frem efter 2. verdenskrig.

Det er den virkelighed vi alle må forholde os til – uanset hvor chokerende den kan virke.

Og det er i virkeligheden også den vigtigste tilbagevisning af 'argument' nummer tre. For hvis folk ikke kender virkeligheden – hvis folk ikke ved at Israel diskriminerer, bygger mure, fordriver, massakrerer osv. - å er det da på tide, de får det at vide. Lad os fortælle det med billeder og ord. Med argumenter og følelser. Hvorfor ikke fortælle, hvordan vi opfatter verden – og gerne med gennemslagskraft?

Det kan godt være, at der er mange mennesker, der ikke tror på det, eller bliver chokerede første gang de bliver konfronteret med den såkaldt demokratiske stats Israels forbrydelser. Men hvis man aldrig viser folk et andet billede end det, de oplever i mainstreammediernes, så får de heller aldrig et andet billede – så enkelt er det.

Nogle vil måske mene, at det er at forvrænge proportionerne. At Nazi-Tyskland trods alt slog mange flere jøder ihjel, end Israel har slået palæstinensere ihjel. At Israel trods alt ikke putter palæstinensere i gaskamre eller som zionisten Søren Espersen fra Dansk Folkeparti har formuleret det – 'at vi dog kan være enige om at Israel kunne have udryddet alle palæstinenserne i Gaza, hvis man ville'.

Det kunne Israel måske nok, men det ændrer ikke ved sagens kerne – Israel er en apartheid-stat, der i praksis indespærret og fordriver en kæmpe befolkningsgruppe, alene fordi den zionistiske stat mener, at man har *bibelsk* ret til

landet. Vi kan selvfølgelig vente med at sætte tingene på spidsen, indtil den sidste palæstinenser er blevet fordrevet eller slået ihjel. Eller vi kan pege på, hvad der er konsekvenserne af den førte israelske politik.

Hitler-Tyskland havde i princippet ikke noget problem med, at jøderne selv forlod landet (så længe deres ejendele blev tilbage). Og så sent som i starten af 1940'erne legede ledende nazister stadig med tanken om at sende alle jøder til Madagaskar – helt uden brug af gaskamre.

Tilbage står altså at visuelle billeder, tegninger og det skrevne ord klart må vise, at det i denne sag er palæstinenserne, der er ofre. Og at sympati med jødernes lidelser under 2. verdenskrig ikke automatisk bør føre til sympati med Israel. Tværtimod skal hykleriet vises i al sin nøgenhed – der er ingen sympati med apartheid-stater uanset deres historiske baggrund.

Troels Riis Larsen
København

Var det kun tyskere, der angreb Sovjetunionen den 22. juni 1941?

Om historieomskrivning, historieforklaring og de pronazistiske højrekræfters styrkelse

APK

I det 'ny Europa', som er skabt efter 'murens fald' og Sovjetunionens sammenbrud er de åbne fascistoide højrekræfter med rødder tilbage til den historiske nazistiske og pro-nazistiske højrefløj blevet stadig mere synlige og har fået stadig større indflydelse. Så meget at en Venstre-folketingskandidat gerne vil debattere med nutidens nazister, men nægter at tale med EU-modstandere, som han synes er for langt ude.

De nazistiske og pronazistiske højrekræfter har indflydelse på topniveau, i EU, i EU-landes regeringer og i de øvrige lande. Det er ikke bare Berlusconi, Fini og konsorter i den italienske regering. Eller den afdøde østriger

Jörg Haider og hans profacistiske parti. Det gælder stort set for alle europæiske lande, og ikke mindst de lande, der tidligere var en del af den revisionistiske sovjetblok.

Det er ekstremt tydeligt i de baltiske lande. I Ungarn er der foregået et åbenlyst forsvar af den ungarske deltagelse i Hitlers røverkrig – og det er netop blevet bragt frem medierne, at idet tidligere DDR er masser af skoler og andre institutioner blevet gendøbt, en hel del efter ledende nazister. En historiker fra Chemitz (der hed *Karl Marx-Stadt* fra 1953-1990) har opgjort at der er flere hundrede skoler og gymnasier i Tyskland med nazinavne.

Den borgerlige, vestlige historie-skrivning har længe skønmalet den nazistiske angrebskrig mod det daværende Sovjetunionen og Stalin. Den massive støtte fra andre lande – indbefattet Danmark – til Hitlers erobningskrig forties stadig officielt, mens en positiv holdning til 'felttoget' markedsføres.

Med udtalt støtte fra det officielle Danmark, ledsaget af højtidelige parader, meldte mellem 7 og 8000 danske mænd sig som frivillige til Hitlerkrigen. Knap halvdelen heraf var medlemmer af nazipartiet. Der var betydeligt flere danskere i tysk krigstjeneste end i allieret (søfolk f.eks.). Der findes stadig ikke et samlet tal for dræbte danskere på 'Østfronten'. I foråret 1944 var 7-800 slået ihjel af den russiske modstand og Den røde hær. Ca. 700 af de danske besættelsestropper kom i sovjetisk krigsfangenskab.

Også i vore dages nye danske besættelsestropper af frivillige, der af Fogh-regeringen blev sat ind i Irak og nu på den afghanske front, kan der spores en 'ånd', der ikke adskiller sig væsentligt fra de nazi-frivilliges i Sovjet. Der er åbne og skjulte tråde tilbage i tiden.

Et indlæg i North Star Compass i 2008, som gengives i det følgende, behandler netop spørgsmålet om den bredt sammensat koalition af villige,

der deltog i det nazistiske overfald på Sovjetunionen – og belyser netop deres 'multinationale' karakter:

"Det følgende er kendsgerninger, der af alle vestlige kapitalistiske medier lige siden 2. verdenskrig sluttede i maj 1945 var og er skjult for befolkningen. Hvorfor? Hvorfor indrømmer de nuværende regimer i de lande, der var tilknyttet det tidligere USSR - såsom Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Ungarn, Bulgarien, Rumænien, Jugoslavien - og de øvrige lande, der er oplistet nedenunder - ikke over for de nye generationer, at deres land også angreb Sovjetunionen sammen med NaziTyskland?"

De hårdkogte nazister, der udgjorde elitetropperne i det tyske SS, havde i deres geledder mange andre nationaliteter indruleret i landene nævnt nedenunder; Disse Nazi-fascistiske mordere talte over 400.000 udover de regulære hærsoldater fra disse lande.

Kig på tallene nedenunder over dem, som den sovjetiske Røde Hær tog som krigsfanger – og disse tal inkluderer ikke de millioner, der blev slået ihjel i løbet af 2. verdenskrig. Af de 50 millioner, som blev dræbt under 2. verdenskrig, var over 27 millioner Sovjetborgere.

Det må også huskes og aldrig glemmes, at det var de vestlige imperialisti-

ske lande, som opfostrede, finansierede, ansporede og støttede Tyskland i at angribe Sovjetunionen.

Historien har noteret de frygtelige ord, som blev udtalt af en topætling af det britiske imperium, Winston Churchill, lige efter den store socialistiske Oktoberrevolution i Rusland i 1917, da 16 lande iberegnet Tyskland angreb den unge Sovjetstat – "Lad os kvæle babyen i dens vugge!"

Alle har hørt om de tyske Nazi-SS-slagtere – ryggraden i den tyske nazisme - men der var i disse elite SS divisioner også over 400.000 ikke-tyskere, fra alle lande i Europa.

Her er listen over krigsfanger taget af Sovjetunionens Røde Hær – deres antal og nationalitet – i perioden 22. juni 1941 frem til 2. september 1945:

TYSKERE – 2389560
 JAPANERE – 639635
 UNGARERE – 513767
 RUMÆNERE - 187370
 ØSTRIGERE – 156882
 TJEKKOSLOVAKERE – 69977
 POLAKKER – 60280
 ITALIENERE – 48957
 FRANSKMÆND – 23136
 JUGOSLAVERE – 21822
 MOLDAVERE – 14129
 KINESERE – 12928
 JØDER – 10173

KOREANERE – 7785
 HOLLÆNDERE – 4729
 MONGOLER – 3608
 FINNER – 2377
 BELGERE – 2010
 LUXEMBURGERE – 1652
 SPANIOLER – 452
 SIGØJNERE – 383
 NORDMÆND – 101
 SVENSKERE – 72

(Hvorfor de danske krigsfanger, som udgjorde ca. 700, ikke figurerer på listen, vides ikke, JL)

I 2. verdenskrig blev over 50 millioner slået ihjel og heraf mistede Sovjetunionen over 27 millioner mennesker!

Lige meget, hvordan imperialisterne og indenlandske forrædere i det tidligere Sovjetunionen og i andre forsøger at udslette Sovjetunionens historie fra 1917 til 1953 og dynger lort og spreder løgn på løgn om Stalin, vil hans navn og hans gerninger stråle over de nuværende forrædere af socialismen.

De nuværende såkaldte ledere i det tidligere socialistiske lande vil aldrig nogensinde nå det format, som det lederskab, der var J.V. Stalin – ALDRIG!"

H. V. L.
 København

World Social Forum 2009

De rige skal betale krisen

Fra den store march ved World Social Forum 2009

med overskriften: *Vi vil ikke betale for krisen! De rige må betale den.*

Det hedder blandt andet:

"Vi er konfronteret med en global krise, som er en direkte konsekvens af det kapitalistiske system og derfor ikke kan løses inden for dette system. Alle de skridt, der indtil videre er taget for at overvinde krisen tager simpelthen sigte på at kollektivisere tabene for at sikre at et system overlever, der er baseret på at privatisere strategiske økonomiske sektorer, offentlige ydelser, natur- og energiresourcer og på markedsførelsen af tilværelsen, udbytning af arbejdet og af naturen såvel som overførsel af værdier fra periferien til centrum og fra arbejderne til kapitalistklassen."

World Social Forum fandt sted i Amazonlandet, i Belem, Brasilien den 27. januar - 2. februar.

Der blev ikke afholdt et verdensmøde i 2008. Den vigtigste beslutning fra mødet var vedtagelsen af en erklæring

*Revisionistisk socialismeforståelse***Ludo Martens' forvanskninger af Stalins værk (2)**

I sidste del af kritikken af Ludo Martens anti-stalinistiske bog om Stalin behandles spørgsmålet om kontrarevolutionen i Sovjetunionen efter Stalins død, likvideringen af proletariatets diktatur og genrejsningen af kapitalismen

APK

Spørgsmålet om proletariatets diktatur. Som alle de øvrige 'anti-hrustjovistiske' varianter af den moderne revisionisme, rejser Ludo Martens ikke spørgsmålet om omstyrtelsen af proletariatets diktatur efter Stalins død og i sammenhæng med SUKPs 20. kongres – den første og absolut nødvendige betingelse for den gradvise genrejsning af kapitalismen i Sovjetunionen. For enhver marxist-leninist og stalinist er det mere end indlysende, at den hrustjov-revisionistiske kontrarevolutions åbne, offi-

cielle dominans indledtes med den voldelige omstyrtelse af proletariatets diktatur, som blev erstattet med et borgerligt-revisionistisk diktatur. Hrustjov-revisionismens herredømme er ensbetydende med at proletariatets diktatur tilintetgøres, med arbejderklassens fordrivelse fra magten og begyndelsen på den kapitalistiske genrejsningsproces. Omstyrtelsen af proletariatets diktatur blev ratificeret af den 20. kongres og af den kontrarevolutionære, socialdemokratiske linje, den slog ind på.

Spørgsmålet om kapitalismens genrejsning. Nøjagtig som ledelsen af Grækenlands "Kommunistiske" Parti (K"K"E) betragter Ludo Martens Hrustjov- og Brejnev-perioden – perioden med kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen – som en periode med 'socialistisk opbygning' og tror, at bruddet med socialismen fandt sted i Gorbatsjov-æraen. Han skriver at det først er den 28. kongres, i juli 1990, som 'klart stadfæster et brud med socialismen og en tilbagevenden til kapitalismen'. I bogens slutning citerer Martens et uddrag af 'SUKP(b)s historie', hvor det

blandt andet siges, at 'en fæstning erobres lettest indefra', og ledsager det med følgende bemærkning: "Sådan havde Stalin forudset, hvad der ville ske den dag en Gorbatsjov eller en Jeltsin gjorde deres entré i politbureauet." Den bemærkning er meget sigende og særdeles afslørende, for den bekræfter, at L. Martens i dette vigtige spørgsmål ligger helt på linje med K"K"E-ledelsen.

Men kommunisterne - marxist-leninisterne, stalinisterne – forstår særdeles godt, at fæstningen ikke erobrede indefra på Gorbatsjovs og Jeltsins tid, selvom de er ægte arvtagere af Hrustjov og Bresjnev, men næsten 40 år tidligere, efter Stalins død, af den internationale imperialismes agenter Hrustjov, Mikojan, Bresjnev, Kuusinen, Suslov og andre.

I modsætning til de belgiske revisionisters påstand fandt 'bruddet med socialismen' – først på den politiske magts plan, og derefter på andre områder – endvidere ikke sted på den 28. kongres (1990), men kort efter Stalins død, og dette brud blev officielt stadfæstet på den 20. kongres, som banede

Kammerat Vasilis Papatotiriou er død

Vasilis Papatotiriou, formanden for Bevægelsen til Reorganisering af Grækenlands Kommunistiske Parti 1918-55, APKs græske søsterorganisation, og udgiveren af avisen 'Anasintaxi' døde den 31. januar isit hjem i Athen. Han blev begravet i landsbyen Marathias i Nafpaktos.

Kammerat Vasilis Papatotiriou var medlem af det revolutionære Grækenlands Kommunistiske Parti fra 1941, guerilla i folkets nationale befrielseshære (ELAS) og Grækenlands Demokratiske Hær (DSE), og revolutionær kommunist. Han var en stærk modstander af hrustjov-revisionismen og tilhænger af Stalins og det revolutionære KKE's leder Zachariades' linje til det sidste.

Han repræsenterede livet igennem det revolutionære KKE, hvoraf tusinder af medlemmer blev tvunget i landflygtighed gennem årtier i Sovjetunionen efter nederlaget i borgerkrigen.

Bevægelsen til Reorganisering af Grækenlands Kommunistiske Parti 1918-55 og avisen Anasintaxi blev grundlagt i 1996.

APKs formand Dorte Grenaa har sendt følgende til den politiske komité:

"Modtag vores kondolencer ved kammerat Vasilis Papatotiriou's død – jeres bevægelses leder og udgiveren af Anasintaxi.

Kammerat Vasilis vil blive husket som en stor modstandskæmper, som en ubøjelig revolutionær kommunist og lidenskabelig anti-revisionist, som gennem hele sit liv var trofast mod og baserede sit virke på marxismen-leninismen.

Vi deler dette store tab med jer, som viderefører hans store sag. Vi vil altid ære den fremragende græske kommunist Vasilis Papatotiriou's minde."

Stalin er fortsat dybt elsket af russerne - trods mere end 50 års bagvaskelse

vejen for den gradvise likvidering af de socialistiske produktionsforhold, med introduktionen af kapitalistiske reformer, og for kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen.

Der er intet paradoksalt i, at de hrustjov-revisionistiske partier – K”K”E indbefattet – har udgivet og fremmet den belgiske revisionist L. Martens’ bog. Den udtrykker grundlæggende deres eget syn på spørgsmålet om Stalin, om socialisme og proletariats diktatur. Uden at opgive nogen af disse synspunkter fandt de en mulighed for at iføre sig en ’pro-Stalin’-maske. Det var ikke til at tage fejl af, at K”K”E var ude på sin klasse-mission - som da det finansierede udgivelsen af D. Volkogonovs anti-stalinist abort ’Triumf og tragedie’ i 1989 – og udpegede en af sine chefidologer Eleni Bellou til at anmelde Martens’ bog i ’Rizospastis’ med en omfattende præsentation af berygtede ’teori om fejltagelser’ (Stalins altså!).

Selv indenfor den moderne revisionismes tendenser i dag – som udtrykt i ’fejltagelses’-teorien - hælder L. Martens’ synspunkter mod højre. Dette demonstreres af kritikken af disse synspunkter fra et parti, som tilhører samme ideologiske strømning som Martens’ Belgiens Arbejderparti, nemlig Tysklands Marxistisk-Leninistiske Parti MLPD. Stefan Engel skriver:

”At rejse spørgsmålet om magten – om bourgeoisiets eller proletariats diktatur – er for Ludo Martens ensbetydende med en ’skolastisk

begrænsning af virkeligheden’. På denne måde forkaster han marxismens ABC. Lenin understregede klart, at ’der kan ikke eksistere en mellemting mellem bourgeoisiets diktatur og proletariats diktatur’. Enhver drøm om noget andet er en småborgerlig holdning. Den småborgerlige tænkningens vakkende karakter er typisk for neorevisionismen. Da Gorbatsjov

dukkede op i 1985, blev han øjeblikkelig promoveret af småborgeren. Helt euforisk knyttede L. Martens sig til denne strømning, og skrev i 1991, at ’i hele denne ideologiske forvirring dukkede kammerat Gorbatsjov op; han slap sig selv løs som en orkan over hele landet, der lå i vintersøvn, for at vække folkets slumrende bevidsthed.” (Ludo Martens: USSR and the velvet counter-revolution).”

”Den fortumlede L. Martens benyttede sig af denne chance til at introducere en ny vurdering af Sovjetunionen efter 1956 og til at revidere Belgiens Arbejderpartis programatiske grundlag, idet han erklærede, at ’Nyvurderingen betyder også at anerkende at den økonomiske basis og kernen i den politiske struktur forblev socialistisk på trods af den fremherskende revisionismes indflydelse. Nyvurderingen betyder endvidere at tage højde for muligheden af en positiv udvikling, af en genfødsel af marxismen-leninismen.” (ibid.)

”Da Sovjetunionen kollapsede i 1991 betragtede neorevisionisterne Gorbatsjov som hovedskurken. Men Gorbatsjov bragte ikke kapitalismens genrejsning med sig, som Belgiens Arbejderparti hævder. Det er snarere den genrejste kapitalisme, der bragte Gorbatsjov med sig. Han afsluttede den kapitalistiske genopbygning og stillede sig åbent på det internationale socialdemokratiske side. Neorevisionismen dækker over den kends-

gerning, at kapitalismens genrejsning startede i Hrustjovs tid.”

”Ifølge L. Martens ’er det i dag muligt at overvinde splittelserne mellem de marxistisk-leninistiske partier, der er opdelt i pro-sovjetiske, pro-kinesiske, pro-albanske og pro-cubanske fraktioner, og at opnå, at de genforenes’. En sådan sammen-smeltning er dømt til at mislykkes.” (Stefan Engel: Der Kampf um die Denkweise in der Arbeiterbewegung, Essen)

”Hvad socialismens nederlag angår, har nutidens revisionister gentaget den borgerlige propaganda: For Erich Honecker var det ’arbejderbevægelsens største nederlag på global skala’ og for formanden for Belgiens Arbejderparti Ludo Martens var det ’et betydeligt tilbageslag for de kommunistiske og progressive kræfter over hele verden’.” Stefan Engel: Der Kampf um die Denkweise in der Arbeiterbewegung, Essen).

I en tale i Wuppertal (9. maj 2002) understregede Stefan Engel at: ”Der eksisterer en broget og mangefarvet flok revisionistiske strømninger, som vi alle har samlet under betegnelsen neorevisionister”.

Således siger lederen af Belgiens Arbejderparti (PTB) Ludo Martens med en dristig forklaring om tiderne, der fulgte efter SUKPs 20. partikongres:

”Denne store styrke ved det socialistiske system kunne stadig mærkes, selv da partiets ledelse valgte den revisionistiske vej, vejen til en stadig stærkere opgivelse af marxismen-leninismen. I 1975 stod Sovjetunionen på toppen af sin magt ... men denne magt var allerede fuldstændig undermineret af de ideologiske og politiske strømninger, som snart skulle ødelægge den. Bresjnevismen er fortsættelsen af den store styrke nedarvet fra Stalin, og samtidig en ideologisk og politisk degenerering, som blev stadig mere uddybet og som resulterede i den fuldstændige ødelæggelse af socialismen under Gorbatsjov.” (Leonid I. Brezhnev og den national-demokratiske revolution’, s. 1, overs. efter tysk)

Hvilken absurd teori!

På den ene side siges det, at partiledelsen i SUKP har vandret ad den revi-

sionistiske vej siden 1956. På den anden side kunne Sovjetunionen på trods af dette forblive et socialistisk land og tilmed vinde i styrke frem til 1975. Dette betyder, at socialismen kan eksistere og udvikle sig positivt selv på basis af revisionisme.

Dette er ikke en marxistisk-leninistisk analyse, det er at sige farvel til marxismen-leninismen, Mr. Martens.

Afsluttende skal vi endnu engang understrege, at Ludo Martens er en neorevisionist og anti-stalinist ('fejltagelses-teorien'), der har udviklet sig til den internationale hrustjovrevisionismes prima ballerina, og som støtter kontrarevolutionære positioner som følgende: 'Partier som har tilhørt forskellige tendenser, som støtter Mao Zedongs eller Brejsnevs, Che Guevaras eller Enver Hoxhas positioner, kan forene sig på basis af marxismen-leninismen, den

proletariske internationalisme og kampen mod revisionisme'. (Ludo Martens' tale på Leningrad-konference 1997).

Bevægelsen til Reorganisering af Grækenlands Kommunistiske Parti (1918-55)

Første del af denne artikel blev bragt i Kommunistisk Politik 3, 2009. Oversat fra engelsk efter Unity & Struggle Nr. 16, 2008.

Fusioner og udhængsskilte

Kritikken af Ludo Martens kan også tjene til at forstå 'kommunistiske' fusioneringer og reorganiseringer i de sidste årtier – også i Danmark

APK

Det har været en ublandet fornøjelse at læse de græske kammeraters kritik af Ludo Martens' og hans revisionistiske holdninger. Disse har haft en ikke ubetydelig indflydelse på den erklærede kommunistiske bevægelse, ikke mindst i Europa efter de kontrarevolutionære processer 1989-91. Kritikken (bragt i KP3, 2009 og i dette nummer) kaster også, selv om det ikke er dens tema, lys over de opbuds- og omgrupperingsprocesser, der har fundet sted blandt erklæret kommunistiske partier og organisationer i 90erne frem til dette årti, hvor tidligere svorne maoister og erklærede anti-revisionister har fundet frem til en fredelig ideologisk, politisk og undertiden også organisatorisk sameksistens med tidligere modstandere.

Martens og Belgiens Arbejderparti PTB var erklærede maoister og skarpe kritikere af det revisionistiske, kapitalistiske og socialimperialistiske Sovjetunionen efter Stalin – indtil de blev begejstrede gorbatjov-ister – og derpå efter dennes sammenbrud tildelte sig selv en ledende rolle i genopbygningen af den internationale kommunistiske bevægelse. Ikke mindst i forhold til de sovjetrevisionistiske partier, der både i de tidligere østlande og i vesten brød sammen på stribe.

Det var den tid, hvor DKP lukkede Land&Folk, DKU blev nedlagt og folk strømmede ud fra partiet, som spaltedes i fraktioner. Gorbatjovisterne gik til Enhedslisten og top-gorbatjovisten Ole Sohn videre til SF, mens de mere stål-satte sovjetrevisionister, der mente Gorbatjov var hovedårsagen til alle ulykkerne, dannede hvad der siden blev til KPID. Ved siden af eksisterede Fælles Kurs-partiet, hvis formand Preben Møller Hansen hævdede at stå for den skarp-sindige anti-revisionist Carl Madsens revolutionære linje.

Samtidig påtog Grækenlands "Kommunistiske" Parti (K"K"E, som de græske kammerater skriver) sig at sætte sig i spidsen for at genopbygge den sovjetrevisionistiske 'kommunistiske' bevægelse, som var i kraftigt forfald, efter at centrummet i Moskva brød sammen. K"K"E er et parti opbygget af Hrustjovrevisionister på Moskvas befaling, uden rødder i det revolutionære KKE, som kæmpede heroisk mod nazisme og fascisme under 2. verdenskrig, og som begik nogle alvorlige fejl, som medvirkede til nederlaget i borgerkrigen. Netop denne historie gjorde det velegnet som centrum for genopbygningen af den internationale revisionistiske bevægelse. Dens årlige internationale partimøder i Athen har været af stor betydning i den sammenhæng, ligesom det belgiske PTB's internationale konferencer omkring 1. maj har været af stor betydning for at forhindre et opbrud mod venstre, mod marxistisk-leninistiske (stalinistiske, hoxhaistiske) positioner efter sovjetrevisionismens dramatiske sammenbrud.

At "tidligere" maoister og hrustjov-

revisionister nu er forenet i en fælles ideologisk og politisk strømning, og undertiden også organisatorisk, siger ikke bare noget om, at *begge* strømninger er revisionistiske og anti-marxistiske, men også at de konkret har forenet sig mod marxismen-leninismen og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. Ludo Martens enhedsprædiken er forkyndelse af opportunistisk enhed.

Fra det revolutionære DKP/MLs 5. kongres i 1991 blev der taget initiativer med henblik på samling af de kommunistiske kræfter i eet stærkt parti på marxismen-leninismens grund, i lyset af sovjetrevisionismens og DKPs markante sammenbrud. Forskellige initiativer blev taget i forhold til de eksisterende organisationer. Allerede på den følgende kongres i 1994 kunne DKP/ML fastslå at *kommunistisk* enhed, revolutionær enhed, ikke kunne skabes ved sammensmeltning/sammenlægning med de revisionistiske organisationer. Det var den konklusion Jørgen Petersen og hans gruppe af tidligere maoister forkastede efter partiets 7. kongres, hvor den ny revisionistiske kurs blev afstukket. Det var vejen til sammensmeltning med de øvrige revisionistiske organisationer i Danmark og formel opløsning af DKP/ML. At det så kun lykkedes at forene sig med en fraktion af KPID til dannelsen af 'Kommunistisk' Parti er en anden sag.

For alle disse belgiske, græske eller danske opportunist er de forskellige – ist-betegnelser simpelthen udhængsskilte, som kan sættes op, når det passer, og tages ned igen, når det er opportunt.

Klaus Riis

Da Rusland gik i krig: Hvad skete der?

Hvordan skal den georgisk-russiske krig om Syd-Ossetien og Abkhasien bedømmes? Mange 'venstrekræfter' – også i Danmark – har støttet Rusland for at gå imod imperialismen. Men kan en borgerlig stormagt, der udbytter sin egen arbejderklasse, føre en anti-imperialistisk og progressiv udenrigspolitik? Den unge russiske kommunist Maria Donchenko fremlægger her sin analyse af begivenhederne, af den største interesse for revolutionære kræfter verden over

APK

Begivenhederne i Syd-Ossetien er blevet en slags lakmus-prøve for kommunister, for mange af dem, som betegner sig selv som 'opposition'. Hvide (*: åbent kontrarevolutionære*), lyserøde (*: socialdemokrater*) og "røde" (*: falske kommunister*) er faldet hinanden om halsen i utvetydig støtte til præsidentens (*: Medvedev*) og premierministerens (*: Putin*) regime i et solidt udbrud af pseudo-patriotisme. Selv nationalistiske ekstremister, som så sent som en uge før krigen agiterede rasende imod alle 'personer af transkaukasiske nationalitet' er pludselig gået hen og blevet forelsket i ossetierne. Hvordan går det til?

At ledelsen af Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (*: partileders Gennadi Sjuganov*) havde chauvinistiske holdninger har længe ikke været nogen overraskelse, men sådanne ideer har også slået rødder i en betydelig del af venstrefløjs-spekteret. Det vil være forfejlet at minde om sådanne lærebogs-maksimer om nødvendigheden af at den internationale kommunistiske bevægelse udnytter modsætningerne

mellem imperialistmagterne i dens egen interesse. Det var på ingen måde det, der var tale om! Bølger af lidenskabelig kærlighed til den borgerlige stat skyllede ind over mange, der hidtil havde fremstået som prøvede og trofaste militante aktivister.

"Vi har brug for en lille sejrrig krig for at stoppe revolutionen", sagde tsarens minister Pleve i sin tid.

I 2008 havde den herskende klike igen brug for en lille og sejrrig krig. Men har det arbejdende folk brug for denne krig? Har f.eks. de offentligt ansatte, hvis lønninger tvangsned sættes til fordel for genopbygningen af hovedstaden Tskhinvali, brug for den?

I 1904-05 tabte tsar-regimet krigen og så sig stillet over for revolutionen. Hvad har Medvedev-regimet opnået? Tab af allierede? NATO-krigsskibe i Sortehavet? Fik han optagelsen af Georgien og Ukraine i NATO til at gå hurtigere? Som svar gives der strømme af argumenter indbefattet at anerkendelsen af Syd-Ossetien og Abkhasien er genboer ved genoprettelsen af USSR:

(Godt, men hvad med Trans-Dniester (*: der har erklæret sig uafhængigt af Moldavien*)? Disse tre republikker blev altid tidligere nævnt sammen. Var det ikke belejligt i forhold til de politiske konjunkturer? Eller var der et ønske om ikke at belaste forbindelserne til Voronin (*: Vladimir Voronin, præsident for Den Moldaviske Republik*)? Her er svaret blot en skamfuld tavshed.)

Lad os kaste et blik på historien. I 1990, da 'uafhængighedsparaderne' kulminerede, kunne en sådan udlægning passere: Indtil Sovjetunionen ophørte med at eksistere var enhver bevægelse, der modsatte sig dens partering værd at støtte.

Men nu 18 år senere er situationen en helt anden. Den russiske Føderation er en borgerlig stat, resterne af sovjetmagten blev tilintetgjort i 1993. Denne stat kan ikke være 'venligsinde' for en kommunist, for en bevidst klassekæmper. Men måske Rusland med den ny præsident i det mindste er slået ind på en anti-imperialistisk udviklingsvej, ikke? Og tiden er kommet for os til at slå teltpælene op og forlade oppositio-

Maria Donchenko er blandt de unge kommunister, som er ved at genopbygge Komsomol på marxist-leninistisk grund over hele det tidligere Sovjetunionen.

Den første unionskongres planlægges afholdt i marts 2009

nens lejr og melde os til regimestøtternes lejr, ikke sandt? Måske den nye lejebolig-reform (*: der privatiserer vedligeholdelsen af statslige boligkomplekser*) er annulleret, måske lønningerne er blevet hævet til et anstændigt niveau, måske bliver den ejendom, der er stjålet fra folket, leveret tilbage? Det er klart, at det ikke er tilfældet.

Men måske der så er mange positive forandringer i udenrigspolitikken, ikke sandt? Måske den er blevet reelt selvstændig og uafhængig af ordrer fra Washington? Ikke nogen af delene! En sådan retorik vil bare lyde mere højlydt. Hvad vi faktisk ser er konstante og storpralende erklæringer.

Grænsedragningen og overførslen af to øer til Kina i juli er gået for sig i al ubemærket. Loven, der tillader fremmede troppers adgang til russisk jord, vedtaget af statsdumaen og underskrevet af Putin for et år siden, står stadig ved magt, og de næste "Torgau"-militær øvelser er heller ikke afblæst, men blot udsat i et år (*: fælles amerikansk-russisk årlige militærøvelser fra 2004 og frem, opkaldt efter det sted i Tyskland hvor allierede og sovjetiske tropper mødtes da Hitler besejredes i 2. verdenskrig. Øvelserne er dels foregået i Tyskland, men også i nærheden af Mulino i Volodarsky-distriktet i Rusland*).

Så hvorfor er Putin-Medvedev regimet bedre for os og står os nærmere end

Saakashvili (*Georgiens amerikanske lakaj-præsident, der angreb Syd-Ossetien*)? Hvad er den principielle forskel mellem dem? Der er ingen. Men – ”hvis stjernerne er belyst, er der nogen, som har brug for det”. I dette tilfælde var det nødvendigt at lade fjerene af de tidligere sovjetfolk flyve – og det gjorde man. Man gjorde det ifølge det urgamle princip for verdensherredømme ’Del-og-hersk’. Og kommunister, som kunne forventes at stå i samlet front imod krig, tiljubler den.

Jeg skal her nævne et typisk argument fra mine ’venstreorienterede’ modstandere, som handler om folkenes selvbestemmelsesret. De glemmer bare, bevidst eller ej, at både ossetere og abkhasere udgjorde betydeligt mindre end 50 procent af befolkningen i deres autonome områder, og at flertallet var georgisk. I sovjettiden var det uden betydning, fordi de autonome områders grænser simpelthen var af administrativ karakter. I dag er denne sammensætning ændret som følge af krig og etniske udrensninger. Så hvis man anerkender de ossetiske og abkhasiske folks ret til selvbestemmelse, hvorfor skal det georgiske folk ikke have samme ret? Og hvordan kan man i en helt analog

Russiske ungdomskommunister på gaden i Moskva i protest mod overgreb mod arbejdere. Bemærk Stalin-posesen!

situation støtte slagordet ’Kosovo er Serbien’ som absolut berettiget?

Derudover må det konstateres at retten til selvbestemmelse først kan virkeliggøres fuldstændigt under socialismen – og at dette er blevet fuldstændig bekræftet af de sidste to årtiers historie. Ikke en eneste af de nydannede stater på det ex-sovjettiske territorium har opnået virkelig uafhængighed (måske med undtagelse af Hviderusland). De synes alle at være havnet i indflydelsessfærer, i større røvermagters interesseområder. Den samme skæbne venter folkene i Kosovo, Syd-Ossetien og Abkhasien.

Kommunisternes stilling under sådanne betingelser bør være entydig – at stå fast på fredens grund, imod udløsningen af aggressionskrige fra begge sider, og af al magt forhindre oppiskningen af fjendskab mellem folkene i verdensherredømmets interesse. Flittigt at afsløre den ’patriotiske’ begejstring og rette utilfredshedens spydspids mod den virkelige fjende, mod imperialisterne og deres marionetter, i Moskva, Tblisi og andre steder.

Maria Donchenko

*Først offentliggjort i North Star
Compass december 2008*

Statistiske kendsgerninger

Hvor Rusland befinder sig i dag

Herunder redegøres for, hvilken plads Rusland under det nuværende kapitalistiske regime indtager på det økonomiske, sociale, kriminelle og sundhedsmæssige område - ifølge data indsamlet fra den russiske presse og den eksisterende information fra FN's statistiske rapporter.

Indsamlet af Nikolai Sergeev, avisen Molodogvardeec, Hviderusland.

Første plads med hensyn til mord.

Alene i 2005 blev der officielt registreret 30.800 drab, mens 20.000 mennesker forsvinder sporløst.

Anden plads med hensyn til selvmord – der er over 50.000 selvmord hvert år i Rusland. Litauen er på førstepladsen.

Anden plads efter USA for folk, der sygner hen i fængsler.

Anden plads efter Irak for

journalister, der bliver slået ihjel – 147 siden 2005.

Første plads for indtagelse af alkohol.

Hundredfireogtredive (134.) plads når det gælder den russiske levealder.

Mænd lever gennemsnitligt i 58 år, mens kvinder lever i 72 år.

Første plads i verden med hensyn til spredning af AIDS.

Tredje plads med hensyn til spredningen af religiøse, okkulte og andre sekter. I Rusland findes der tæt på 500 forskellige sekter – udenlandske og lokale.

Første plads i verden for børn, der ryger - med udenlandske cigaretter, der topper listen.

Tredje plads i verden for spredning af børneporno. Der er tæt på 12.000 sager om børn, der sælges som følge de hårde økonomiske livsbetingelser.

Anden plads med hensyn til russiske børn, der bliver seksuelt misbrugt og overfaldet af fremmede.

Tredje plads i verden med hensyn til væksten af antallet af millionærer, kun overgået af USA og Tyskland. Der er i dag 53 milliardærer i Rusland. Den rigeste er Roman Abramovich.

Den officielle minimumsløn for en russisk minister ligger mere end 100 gange over en arbejders. Det er den største kløft i verden. Ved siden af disse lønninger til regeringsministrene, stjæler de konstant penge fra staten – det er den almindelige praksis.

Kun en konstant kamp mod kapitalismen vil føre til resultater og dens fald!

Pokal eller giftbæger?

Den norske avis Klassekampen præsenterer den 29. januar en helside under titlen ”- Er ikke rede”, oprindeligt publiceret i *Information* den 26. januar. Journalist er Emil Rottbøll, vistnok en ’sprog-officer’ af reserven, der har skrevet en række artikler i *Information* og andre steder. ”Nu må amerikanerne gøre vores arbejde færdigt”, er essensen af et af hans opslag, som handler om de danske soldaters tilbagetrækning fra Irak (*Information* d. 22. januar). På sin blog skriver Rottbøll, at han synes, at det er en rigtig god ting, at de danske styrker koncentrerer indsatsen i Afghanistan i stedet for i Irak.

I Rottbølls artikel hævder den såkaldte Irak-ekspert Joost Hiltermann fra *International Crises Group* (ICG), at de irakiske sikkerhedsstyrker ikke er rede til at tage over efter de udenlandske soldater, og at det kan få stygge følger for Irak, hvis okkuperterne skulle forlade Irak.

ICG er en tænketank, som analyserer og giver råd til regeringer og organisationer såsom FN, EU, Verdensbanken og IMF, om hvordan man kan ”forhindre og

løse konflikter” – selv sagt på imperialismens præmisser. I styrelsen sidder objektive herrer som tidligere generalsekretær i NATO Wesley Clark, multimilliardær George Soros, som finansierede ”de kulørte revolutioner” i Østeuropa, tidligere sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski, den tidligere danske udenrigsminister Uffe Ellemann Jensen (ivrig forkæmper for dansk støtte til krigen mod Irak i 1990), fredsprisvinder og serberbomber Martti Ahtisaari og den tidligere norske forsvars- og udenrigsminister Thorvald Stoltenberg.

En undersøgelse i fjor udført for det amerikanske militær, der blev omtalt i *Washington Post*, kom frem til, at ”irakere fra alle sekteriske og etniske grupper mener, at den amerikanske invasion er den primære årsag til volden imellem dem og ser besættelsestyrkernes afrejse som nøglen til national genforening”.

Hiltermann får det til at se ud, som om USA har en moralsk pligt til at forblive Irak. Han er tilsyneladende kritisk over for, at amerikanerne eliminerede hele det irakiske militærapparat i 2003 og påpeger, at det vil tage en generation at genopbygge det. Dermed underkender han, at et hovedmål for besættelsen netop var at knække ryggen på de irakiske stridskræfter for al fremtid, som statsholderen Paul Bremer skrev i sin bog.

”Vi er landet sådan nogenlunde på benene i Irak”, udtaler forsker Søren Schmidt fra Dansk Institut for Internationale Studier i samme artikel, men han indrømmer, at det er lidt for tidligt for Vesten at ”løfte pokalen”. Schmidt mener, at ”selvom ikke alt er ideelt, er

der i hvert fald betydeligt mere demokrati nu end under Saddam”. Så ved vi det: en million dræbte og fire millioner flygtninge efter 6 års besættelse er et demokratisk fremskridt!

Man kan studse over, at erklærede venstreorienterede aviser finder det påtrængende at viderefremde imperialismens mainstream-analyser. Pokalen, som *Information* og *Klassekampen* byder sine læsere, ligner mere et giftbæger.

På vegne af

Komiteen for et frit Irak, Danmark
Sammi Ala'a

Komiteen for et frit Irak, Norge
Jan R. Steinholt

Tragedien fortsætter i Sri Lanka

Den tamilske befolkning er dybt ramt af statens krigsførelse, ramt af ødelæggelse, drab og fordrivelse.

En militær offensiv fortsætter uden tilstrækkelig international opmærksomhed.

En større international opmærksomhed er nødvendig. Selv en militær sejr kan på ingen måde løse de grundlæggende problemer i Sri Lanka.

Militær erobring vil blot fremelske en endnu mere desperat modstand fra tamilske organisationer.

Patrick Mac Manus

Offentligt debatmøde

Reformismens taktik og demagogi

Torsdag den 26. februar kl. 19

Oktober Cafe & Bogbutik
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S

I forbindelse med APK's kongresproces lægges op til debat om reformismen i hele dens bredde, men med særlig vægt på Enhedslisten.

Arrangør:
APK-Kbh.

Kampagnetilbud til nye læsere
Modgift mod de borgerlige medier
Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort
Husk at sende flytteoplysninger til os – tak

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

Drømmen om frihed

der var mange, der i 1905 troede de ville komme til at opleve den russiske revolution, men 12 år efter var den virkelighed.

Konkurser og tvangsauktioner, folk der sættes på gaden og stigende arbejdsløshedstal – krisens tegn er ikke til at tage fejl af. Alligevel handler regeringerne overalt, som om det hele kom bag på dem. Ingen kunne forudse, at det ville skabe problemer når produktionen langt oversteg købekraften og samfundsværdierne baserede sig på fiktive værdiansættelser af værdipapirer og ejendom (!)

Alligevel er krisen som taget ud af lærebøgerne om den politiske økonomi, hvilket igen vil sige, at der kun findes midlertidige lappeløsninger indenfor det eksisterende samfundssystem. Det giver mig lejlighed til at skrive lidt om forandringen.

Med beslutsomheden og handlekraften, der skal til for at tilvejebringe en grundlæggende forandring fejles angsten og frygten for det ukendte af vejen. Oprydningen og udluftningen i de beklumrede bestyrelseslokaler og regeringskontorer, hvor alle mekanismerne til fortrængning, korrupsion, løgn og bedrag gennemgås og forandres vil skabe lys og luft for retfærdighed, glæde og skabertrang. Nysgerrighed og viden vil fortrænge uvidenhed og uvirksom ugi-delighed. Det kan jo i dag synes som uforpligtende snak og grundløse håb. Der skal andet og mere til for at gøre drømmen om frihed til en sag, der er værd at kæmpe for.

Samfundets praktiske indretning og særligt vores forståelse af det er blevet meget forandret alene i min levetid og alligevel findes inspirationen i historien. Engang imellem dukker der et ord som planøkonomi op i aviserne. Ja tak,

det er en del af min drøm, et samfund, hvor vi producerer det vi har behov for, hvor vi tager hensyn til natur- og miljø i produktionsprocessen og hvor der produceres tilstrækkeligt af basisvarerne mad, tøj og husly til at alle kan få deres behov dækket. En sådan produktion kræver at meget andet er på plads. Beslutningerne om, hvad der produceres må baseres på demokrati, viden og oplysning. Vi skal altså direkte inddrages i at bestemme kvalitet og kvantitet i produktionen, Men for at kunne det, må vi jo også kende grundlaget for beslutningerne og vi må også have tid og mulighed for at sætte os ind i det. Der skal altså også mere og bedre undervisning, forskning og oplysning til og ikke mindst en demokratisk struktur, hvor virksomhedsledelser og regeringer kan stilles til ansvar for, at de handler i overensstemmelse med beslutningerne.

På den måde bliver det min by, min arbejdsplads, mit hospital, min institution, min butik. Altså, vi involverer os fordi vi er med til at tage beslutningerne og vi ved hvorfor beslutningerne tages. Som det er i dag kan jeg bruge en masse energi på at få indflydelse på f.eks. udbygningen af mit lokalområde, men jeg inddrages aldrig i de overordnede principielle beslutninger f.eks. om placering af arbejdspladser contra boliger eller om hvordan den kollektive trafik bliver bedst mulig eller om giftstoffer i madvarerne.

Nå, jeg fortsætter med at snakke om en langt ude i fremtiden, fremtid, som du måske ikke tror på, at jeg kommer til at opleve, men det gør jeg! Jeg tror ikke

Det er nemt nok i dag at sige vi ønsker frihed fra undertrykkelse, slavebinding, krig og tortur og sult- og naturkatastrofer og meget andet, men det der opleves som en befrielse er friheden til at være med til at forme fremtiden, friheden til at være sammen om at leve i nutiden, friheden til at kunne udfolde sin kunnen og viden, kort sagt friheden til at leve. Den frihed kan vi godt begynde på at tage os i dag, sammen. For hver eneste, der forstår at vi ikke kan forandre samfundet uden at nedbryde det gamle, er vi sammen kommet et skridt nærmere friheden for alle.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Kæmp for og ikke om medlemmer

3F og FOA er røget i totterne på hinanden.

3F har tegnet overenskomst inden for plejeområdet eller mere specifikt handicaphjælpere. Det er et område, der altid har været dækket af FOA, som en naturlig følge af arbejdsområdets beskrivelse. FOA har indbragt sagen for LO's grænsenævn med en tydelig trussel om at forlade LO, såfremt de ikke får medhold.

Det er efter 2 dages intensivt møde i FOA's hovedbestyrelse næppe en tom trussel. Det er tilmed en trussel med en vis vægt bag. Såfremt FOA trækker deres 200.000 medlemmer, så vil LO på blot 5 år være reduceret med mere end 25%; fra 1,4 millioner til godt 1 million.

Der er i årevis trukket tænder ud af den socialdemokratiske, reformistiske fagbevægelse. Den ligger, som den selv har redt, idet den igennem et århundrede ikke har benyttet tænder til at bide fra sig. For lønmodtagere i dag er det vanskeligt at se fidusen i at vælge de "gule" fra. Den økonomiske krise har givet a-kasser over en bred kam flere medlemmer; men for LO-familiens forbund er det en dråbe i havet i forhold til, hvad de har tabt.

LO's formand Harald Børsting holder lav profil i forhold til FOA's kritik af 3F's strandhugst. Han har fået noget at tygge på.

Situationen er alvorlig – ikke blot for forbundskontorerne bureaukrater; men i særdeleshed for medlemmerne og for arbejdere i almindelighed. De "gule" er ikke vejen frem!

Desværre er baggrunden for alvor, at fagbevægelsen selv har siddet med hænderne i skødet, mens Fogh-regeringen i hele perioden har undermineret den med en arbejderfjendsk politik. Pensionernes og dagpengenes dækningsgrad og realværdi er blevet

Den aktuelle grænsestrid mellem 3F og FOA udstiller alt for tydeligt fagbevægelsens svaghed.

Tiden er inde til et opgør med nyliberalismens individualisme til fordel for kollektivitet, sammenhold og kamp

Faglig kommentar

kraftigt forringet. Løn og arbejdsforholdene det samme. For mindre end et år siden dikterede finansministeren en minusoverenskomst igennem på hele det offentlige område – også gældende for regionalt og kommunalt ansatte. Forbundsformændene endte med at klappe i deres buttede hænder over et resultat, der ganske vist – for enkelte – havde sprængt regeringens ramme med et par håndrører, men stadig var et lousy udkomme. Der var ikke råd, sagde regeringen, mens de pøsede penge i Danmarks krigsførelse. Siden har de skaffet finansspekulanter med bankpakker langt over 100 milliarder kroner – og der er flere på vej til landets bedst stillede i form af en skattereform.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen har ført en konsekvent kamp mod fagbevægelsen med en begunstigelse af de gule. A-kasserne har fået undermineret retten til arbejdsanvisning. Valg af fagforening er blevet gjort frit – uanset de naturlige brancheafgrænsninger. Der kan nævnes mange flere eksempler. Seneste skud på stammen er forringelsen af fradraget for fagforeningskontingent.

Alt sammen angreb, der burde have udløst voldsomme protester og aktioner; men angrebene er dog kommet fra en reaktionær, nyliberal regering.

Det værste er faktisk, at fagbevægelsen selv har valgt at følge den fremherskende trend: Individualismen på bekostning af kollektivismen baseret på sammenhold og kampstyrke. Forbundenes reklame for sig selv er som oftest, at har skaffet det ene og andet individ en erstatning for dette og hint. De har omgjort arbejdernes organisationer til forsikringsselskaber og advokatkontorer. Vi må give dem medhold i, at de har vanskeligt ved at agitere for og skaffe nye medlemmer ved en kamplinie.

Det er heri, at fagbevægelsens problem ligger. Det forværres kun ved, at LO-tankeren ikke rummer viljen til at vende skuden 180 grader. I stedet føres der kamp på mange felter imod hinanden, hvor 3F's strandhugst kun er et aktuelt og skræmmende eksempel. Forbundenes indbyrdes kamp kommer til udtryk på mange felter.

Der eksisterer næppe en større arbejdsplads i Danmark, hvor man ikke kan finde beslægtede problemstillinger.

Det er alvorligt. Fagbevægelsens top graver fagbevægelsens grav. Det er et spørgsmål om år, før vi igen har brug for en Pelle Erobrer til at organisere en bevægelse fra scratch. Kapitalismens krise kan betyde et opsving i klassekampen med en efterfølgende effekt i bevidstheden om nødvendigheden af kollektivitet, sammenhold og kamp. Krisen kan også medføre øget individualisme i en kamp for den blotte hverdag og overlevelse.

Tiden råber på en kamplinie.